

JAAP VAN DEN VELDWACHTER

door
MARY POS.

HOOFDSTUK I.

In het kleine, groene, scheefgezakte schuurtje, dat vlak aan het drabbige slootje stond, lag Jaap op z'n knieën hout te hakken.

Z'n gebruid gezicht, waarin twee heldere grijze kijkers blonken, was nu nat van de warmte, en aan ieder haartje hing een zweetdruppeltje. Zelfs z'n kuifje, dat altijd rechtop stond, want Jaap had van dat stugge blonde haar, was nu vastgeplakt op z'n hoofd. . . . Met blije oogen keek hij naar 't houtstapeltje, dat aldoor maar groeide.

Fijn hoor, wat zou moeder dat van den winter best kunnen gebruiken. Het was zoo

makkelijk als je de kachel aan moest maken en je had het hout maar voor 't grijpen. En het waren allemaal oude kistjes of planken, die hij zoo nu en dan eens gekregen had. Dus 't kostte moeder niks. Fijn hoor.

Opeens viel er een groote zwarte schaduw op z'n bruine handen en op 't witte hout en opkijkende zag hij z'n vader, die rijksveldwachter was, in z'n donkerblauwe uniform in de deuropening staan.

Met zijn breede gestalte nam hij bijna al het licht weg, dat door de deur naar binnen viel en in het schuurtje was het nu geheimzinnig schemerdonker geworden.

„Zoo Jaap, jongen, nog zoo druk aan 't werk? 't Is al bij zessen.”

„Ja vader, maar ik had dit zoo graag klaar gekregen.”

„Moet je nog veel doen?”

„Nee vader, nog maar twee kistjes. Misschien krijg ik er later nog wel eens een paar bij, maar die spaar ik weer op, tot moeder alles opgestookt heeft.”

„Goed zoo jongen, maar eigenlijk was ik hierheen gekomen om je een nieuwtje te vertellen. Heb je nu nog tijd om daar naar te luisteren?”

„Natuurlijk vader.” En in gespannen verwachting keek Jaap op.

„Nou jongen, we gaan verhuizen?”

„Verhuizen? Wij? Waarheen en waarom?” vroeg Jaap, terwijl hij opsprong van verbazing.

„Omdat vader overgeplaatst is. We gaan midden in Noord-Holland wonen, niet ver van de Zuiderzee, en wij gaan er volgende week al heen. Hoe vind je dat nu?”

„Heerlijk vader, maar hebben we dan al een huis?”

„Ja jongen, vanmiddag ben ik er heen geweest en heb ik het huis gezien, dat voor ons bestemd is. Het is een flink ruim huis met een groote schuur er bij, waarin jullie bij slecht weer kunt spelen. Voor het huis is een bloementuintje en er achter een moestuin en een stukje grasland, waarop we een geit en kippen kunnen houden. En je hebt er een mooi ruim uitzicht, want het ligt midden tusschen de weilanden en een landweggetje gaat naar het dorp, dat er een kwartiertje vandaan ligt.” Jaaps oogen begonnen te stralen.

„O, wat heerlijk, vader, en wat echt voor moeder hè en voor Henkie. Wat jam-

mer, dat het nu geen zomer is, dan was het nog fijner."

"Ja, jongen, maar in den winter kan het óók mooi zijn, als de weilanden onder de sneeuw liggen en de slooten dichtgevroren zijn. Dan is het één witte vlakke en als daar de zon nog op schijnt, dan weet je niet wat je ziet, zóó mooi. En dichtbij is de Zuiderzee. Maar een klein uurtje loopen. En als je boven op den dijk staat, heb je een prachtig uitzicht over de zee, waar schepen drijven met witte en bruine zeilen. In de verte zie je Marken liggen, dat eiland, waar zooveel vreemdelingen komen en waar we den volgenden zomer, als we het beleven, wel eens heen kunnen gaan."

Japie's gezicht was één en al verrukking. „Ja, ja, vader, waren we er maar vast en wás het maar vast zomer, hè?"

"Och, een jaar is gauw genoeg om, jongen. En net wat ik zei, in den winter kun je er ook genieten. De slooten zijn er gauw dichtgevroren, veel vlugger dan de vaarten hier en dan kun je daar schaatsenrijden net zooveel als je wilt. En als het heel erg koud is, vriest op het laatst de Gouwzee ook dicht en kun je zoo op de schaats naar Marken gaan. Stel je eens voor, jongen, als we dat nu eens van den winter samen konden doen."

"Ja, stel je eens voor", zei Jaap verrukt en in gedachten zag hij het al voor zich: zij met z'n twee-tjes, z'n groote, sterke vader en hij. Vader zou dan voorop rijden en allen wind opvangen en hij zou achter z'n breeden rug heelemaal wegschuilen. Dan zou hij zijn hand in die van vader leggen, zoo'n groote, bruine hand. En dan zou vader zijn uniform aan hebben met de koperen knopen, en de zon zou er op schijnen, zoodat ze schitterden als goud. En alle menschen zouden naar vader kijken. O wat zou hij dan trotsch op *zijn* vader zijn. En ze zouden over de baan vliegen, zoodat iedereen voor hen opzij moest.

"En jongen", ging vader weer verder, „ik weet ook nog een plekje aan den Zuiderzeedijk, waar je pootjes kunt baden. Het is net bij een kromming van den dijk en er ligt veel zand en groote gladde steenen, waar je overheen kunt loopen en een dammetje kunt maken."

"Ja, ja", zei Jaap, omdat hij niéts anders wist te zeggen, omdat het allemaal haast te mooi was om echt te gebeuren.

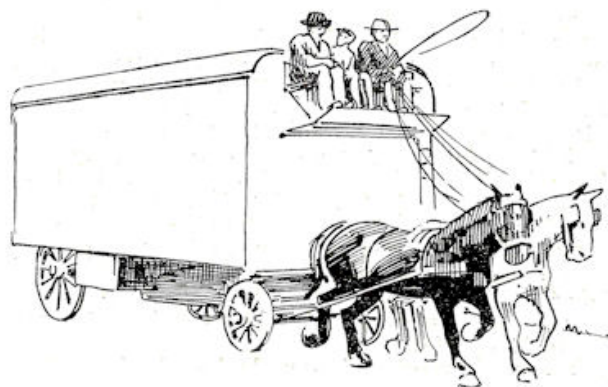
"Maar jongen, nu moet je je moeder

deze dagen ook flink helpen, hoor, want er is nu heel wat te doen. Jij bent de oudste, dus nu moet je ook een steun voor moeder zijn."

Hij beloofde het plechtig, en hij hield woord ook, want hij hielp die week zoo hard hij kon.

Dien avond lag hij nog wel een uur wakker, lekker weggekropen onder de dekens, die vader dicht om hem heen had gestopt, want het was een koude avond en de regen kletterde op het dakraampje. En hij dacht natuurlijk aldoor aan die groote gebeurtenis, dat ze uit hun stadje met z'n zwarte fabrieken en rookende schoorsteenen en nauwe straatjes vandaan zouden gaan en midden op het land zouden komen te wonen.

Toen hij op z'n knieën voor den stoel zijn avondgebed deed, had hij God ook gedankt dat ze zouden gaan verhuizen, want het zou zoo heerlijk zijn voor hen allemaal, maar inzonderheid voor moeder en Henkie. Moeder was niet sterk en Henkie was heel dikwijls ziek en de dokter had altijd gezegd dat ze buiten moesten wonen. Dan zou Henkie misschien wel weer beter worden. Stel je eens voor: Henkie, een gezonde, sterke jongen, Henkie met z'n witte gezichtje en blond krulhaar en groote blauwe oogen. Hij kon het zich haast niet voorstellen. Henkie was maar een goed jaar jonger dan hij, maar het leek wel of ze drie jaar scheelden, minstens. En ook moeder zou het goed doen buiten te wonen. Ja, het wás fijn. En z'n oogen sluitende dankte hij God nog eens, dat ze zouden gaan verhuizen.

Op den bok van den verhuishwagen maakte Jaap de reis naar hun nieuwe woonplaats.

(Wordt vervolgd.)

JAAP VAN DEN VELDWACHTER

door

MARY POS.

Het weer was prachtig. Zoo'n echte, heldere, stille Octoberdag. Heelemaal niet koud. Moeder en Henkie en Lieneke en kleine broer waren er met een rijtuig heen gegaan, want Henkie kon niet tegen het reizen met een autobus en een andere gelegenheid om er te komen was er niet. Het was wel 2½ uur rijden en Jaap dacht er aan hoeveel dat wel zou kosten. Als vader en moeder dat allemaal maar betalen konden. O, als hij eenmaal maar van school af was, wat zou hij voor hen gaan werken. Dan zou hij mee helpen geld verdienen. Hij wilde boer worden, geen veeboer, maar bouwboer. En dan later een boerderij kopen met een reusachtigen boomgaard er bij en akkers, zóó lang dat je het eind haast niet kon zien. . . . Ja, het zou veel geld kosten, maar hij zou zijn best doen en werken zoo hard hij kon. Maar nu was hij nog op school en nu zou hij naar de school in het dorp moeten gaan. Toch wel grappig. . . . Als er nu maar leuke jongens waren. . . . En terwijl Jaap hoog op den bok van den verhuiswagen zat dacht hij aan al die dingen.

Hij zat daar zoo veilig tusschen die twee mannen. Aan den eenen kant de voerman en aan den anderen kant vader en beneden hen waren de paarden: twee sterke, bruine paarden. . . . Toch hadden ze heel wat werk om op gang te komen, want het was een groote verhuiswagen en telkens gleden ze op de gladde, grijze keien uit. Met schokken en rukken kwam de wagen eindelijk in beweging en Jaap was doodsbang dat hij voorover zou vallen en bovenop zoo'n paard terecht komen. Maar vader hield hem stevig vast en eindelijk kwamen ze veilig de straat uit. Bij den hoek keken ze nog even naar huis. Twee buurvrouwen stonden in de deur en wuifden nog éénmaal. Gauw wuifden ze terug en toen waren ze den hoek om. Wat was het jovel om door het stadje te rijden bovenop zoo'n grooten verhuiswagen. Ze moesten juist langs zijn school. Het was net kwart voor negen en al de jongens van z'n klas waren er reeds. Ze schreeuwden en gilden en zwaaiden met

hun armen, maar Jaap wist dat ze allemaal jaloersch op hem waren en hij wuifde terug en voelde zich gelijk een koning op zijn troon boven op dien hoogen bok.

Ze lieten hun stadje achter zich en reden een landweg op. Wat was die lucht mooi boven die velden en wat had je een reusachtig uitzicht. Zóó ver waren die groene weilanden, dat je het eind ervan niet kon zien. Hier en daar lag een boerderij te midden van hooge boomen, die nu al door den herfst gekleurd waren en soms had je een twintig boerderijen bij elkaar met een kerktorentje in het midden. De zon maakte alles even vroolijk en licht. De koeien waren nog in de weiden, zwartbonte koeien. Wat waren die weiden anders bevolkt met verschillende dieren en al die dieren leefden maar in vrede met elkaar. En stel je nu eens voor dat de blanken en de negers en de Chineezers en de Roodhuiden eens allemaal door elkaar zouden wonen, wat zouden ze vaak ruzie hebben.

Behalve de koeien en schapen zag je hier en daar een paard of een paar geiten. In een weiland liep een troep ganzen en dat was toch zoo'n leuk gezicht. Ze waggelden allemaal achter elkaar aan en blonken helderwit in den zonneshijn. Aan den kant van een sloot zat een heel leger eenden en ze kwetterden en snaterden en waren druk bezig om hun veeren van vet te voorzien en koesterden zich in de Octoberzon. En om een groote boerderij heen liepen zooveel kippen en konijnen, dat hij ze haast niet kon tellen, want telkens kwamen er uit een greppel of van achter een houtmijt weer nieuwe te voorschijn.

En in een sloot stond een prachtige blauwe reiger, onbeweeglijk naar het water te turen. Doch toen de zware verhuiswagen voorbijreed, die heel veel leven maakte op het knerpende grint, keerde hij zich statig om en liep langzaam tien passen het land in. Toen hield hij stil en bleef weer onbeweeglijk staan, turende naar het water.

Daarna kwamen ze een weiland voorbij, dat vol was met meeuwen, grijze en witte, zóóveel. . . . Het leek wel of ze vergadering hadden en nu even stilhielden tot de wagen voorbij was.

Wat waren die nu toch ver in het land. Het versje zei:

Meeuwen op het land,
Onweer aan het strand.

(Wordt vervolgd).

JAAP VAN DEN VELDWACHTER

3) door
MARY POS.

Misschien kregen ze wel slecht weer. Maar nu was het in elk geval een prachtige zonnige dag. En iederen keer dat de weg een wending nam, zagen ze weer iets nieuws. Tot ze eindelijk hun nieuwe woning bereikten.

HOOFDSTUK II.

Ze woonden er nu alweer een maand en ze voelden er zich allen zóó thuis. Het was ook zoo'n echt gezellig huis met een groote woonkamer aan den kant van het dorp. Als je daar zat kon je zoo den heelen weg afzien tot die eindelijk in het dorp uitliep. Als Jaap dan ook 's avonds een boodschap had moeten doen, wat een heel enkel keertje gebeurde en hij keerde naar huis terug, dan zag hij al vanuit de verte het licht dat brandde in hun huiskamer. Zoodra hij het dorp verliet zag hij het al voor zich. Net twee vriendelijke oogen die hem wenkten... En hij wist het, daar achter die ramen was het lekker warm, daar was z'n moeder, die in haar hoekje zat te stoppen of te naaien en daar lag kleine broer in zijn wiegje in den hoek rustig te slapen. En voor het eene raam lag Henkie op den ziekenstoel, waaruit Vader hem 's avonds tilde en naar bed droeg. Zus zat op den grond met haar poppen te spelen en misschien was Vader ook wel al thuis en rookte zijn pijp en las de krant. En Jaap wist dat ze allemaal op hem wachtten, en als het een beetje lang duurde voor hij terug kwam dan zou Moeder eens naar de klok zien en zeggen: „Waar zou die Japie nou blijven? Hij is wel al drie kwartier weg.” Doch dan zou Vader zeggen: „o maak je maar niet ongerust hoor, Jaap is een flinke vent, zoo direct zal hij wel thuis komen”. Als hij dan eindelijk kwam en de deur open deed, zag hij vier paar oogen op zich gevestigd en vier monden zeiden tegelijk: „Ja, daar is ie” en altijd weer vond hij het heerlijk om uit de donkerte en de kou thuis te komen. En als hij er onderweg aan dacht, deed hij altijd een stapje vlugger en soms

holde hij het laatste eind, zoodat hij buiten adem thuis kwam. Doch hij moest maar zelden 's avonds naar het dorp, omdat vader niet wou hebben dat hij zoo alleen dat donkere eind ging. Maar de dagen werden al korter en als hij dan om 4 uur uit school kwam, was het bijna al heelemaal donker en had Moeder het licht in de huiskamer al opgestoken en zag hij altijd weer die vriendelijke oogen die hem wenkten....

Zoo brak eindelijk Kerstfeest aan. Weken van te voren hadden Jaap en Henkie er al naar verlangd. Het zou zoiets moois wezen een kerstfeest op het land. Buiten zou het dan koud zijn en heel vroeg donker, maar binnen zou het lekker warm en zoo gezellig wezen.

Daarenboven wilde Jaap ze allemaal verrassen. Hij en Henkie kregen iedere week een dubbeltje. Nu hadden ze met St. Nicolaas voor allemaal een klein cadeautje gekocht en vader en moeder dachten beslist dat ze al hun geld daarvoor besteed hadden, maar dat was niet zoo. Jaap had 60 ct. overgehouden. Daarbij had hij 3 stuivers verdiend omdat hij voor meester twintig boeken had gekaft, en er drie maal z'n dubbeltje weekgeld bijgekregen, dus dat was met elkaar f 1.05. En daarvoor wilde hij nu sausjes, hazelnoten en appels koopen en als ze dan op Kerst-avond bij elkaar zouden zitten, zou hij opeens met dien grooten zak appels en die noten aan komen. Wat zouden ze allemaal opkijken!

Hij moest dien middag vóór Kerstfeest heel wat boodschappen voor Moeder doen en het was bijna heelemaal donker toen hij het dorp verliet. Stil lagen de landen voor hem. Hier en daar schitterde al een ster. Het vroer beslist, want de weg kraakte onder z'n klompen. Wie weet hoe gauw ze al schaatsen zouden kunnen rijden.... Opeens keek hij opzij,wat was dat? Net vlak boven het land was een vuurroode plek... Jaap schrok ervan. Maar ze werd grooter... En opeens zag hij dat het de maan was, die opkwam. Zóó prachtig! Als een vuurroode bal kwam zij boven de kimmen. En zóó groot! Veel grooter dan wanneer zij hoog aan den hemel stond... 't Was nu net een echt gezicht, vond Jaap. Duidelijk zag je nu d'r oogen en d'r neus en d'r mond. En wat

keken d'r oogen nu vriendelijk. Net of zij tegen hem lachte.... Snel steeg zij hoo-

ger en toen Jaap hun huis bereikt had, stond zij al een flink eindje boven het land. Als ze zoo hoog aan den hemel stond, scheen het net of ze niet vooruitging, maar nu kon je toch eens zien hóe vlug die maan was.

Heel stil lichtte Jaap den klink op en stapte toen zachtjes naar binnen, want hij wilde eerst zijn appels en noten verstoppen voor hij naar de huiskamer ging. Hè wat maakte die deur een leven, doch niemand scheen hem te hooren.

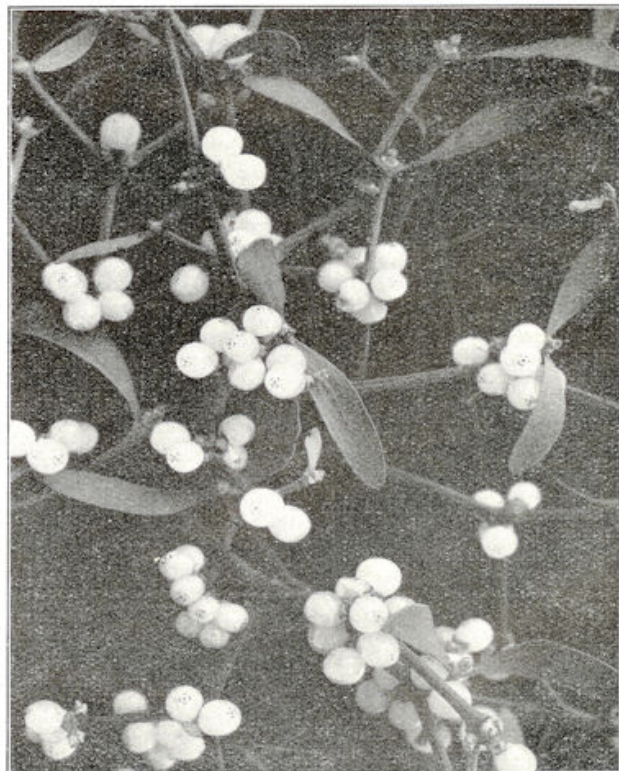
Maar stil, hij leek wel een vreemde stem te hooren.... Ja, het was zoo — en opeens wist hij ook wie — Tante Hendrika! O wat was dat jammer! Tante Hendrika bij hen, terwijl het morgen Kerstfeest was. En ze bleef altijd een paar dagen, soms wel een week.. En ze kwam altijd onverwachts.. Wat was het jammer! En nu juist, terwijl hij morgenavond wilde tracteeren. Zij zou er natuurlijk ook van mee moeten eten, en hij hield heelemaal niet van haar, want ze was nooit aardig tegen hem, nooit. Toch wist hij niet wat hij gedaan had, dat ze altijd zoo leelijk tegen hem deed.... Ze was alleen maar erg lief voor Henkie, voor dien nam ze altijd wat mee, en dat vond hij niets erg, want Henkie was nu eenmaal ziek, maar waarom deed ze dan altijd zoo

leelijk tegen hem? Hij begreep er niets van, maar dáárom had hij een hekel aan haar.

Op z'n kousen sloop hij door 't kleine schuurtje, dat vlak aan de keuken grensde, en waar Moeder de wasch altijd deed en het hout en de turf bewaarde. Achter de turf wilde hij z'n verrassing wegstoppen.

Door een reet van de keukendeur viel een lichtstraal en verder vond hij den weg op den tast af. Ja, daar waren de turven, netjes lagen ze daar opgestapeld. Daar zorgde hij altijd voor. Voorzichtig legde hij er een stuk of tien op zij, stopte de zakken er goed achter weg en stapelde de turven toen weer netjes op. Ziezoo, niemand zou merken, dat daar iets anders lag als turven. Gelukkig dat Moeder intusschen niet in de keuken gekomen was, want het was er zoo gehoorig, en ze zou beslist gemerkt hebben dat hij in het schuurtje was. En nu maar gauw naar binnen voor er iemand kwam. O, wat was het naar, dat die tante Hendrika er was. Wat was dát toch jammer.

(Wordt vervolgd).

De mistletoe of maretak.

JAAP VAN DEN VELDWACHTER

4) door
MARY POS.

Hij deed de kamerdeur open en stapte binnen. De warmte kwam hem tegemoet en hij knipperde tegen het helle licht, want hij was zoolang in 't donker geweest. Ze keken allemaal op toen hij binnenkwam en tante zette een heel verbaasd gezicht toen de kamerdeur daar opeens openging, zonder dat ze iemand aan had hooren komen.

„Dag tante”, zei Jaap, terwijl hij haar een hand gaf.

„Dag Jaap, waar kom jij zoo laat vandaan? En zoo stiekum als je binnen komt stappen.... Zeker niet veel goeds uitgehaald.”

Jaap kreeg een vuurroode kleur en gaf geen antwoord.

„Zie je wel!” zei tante triomphantelijk. „Kijk eens hoe hij kleurt.”

„Kom, kom, tante, dat heeft u verkeerd”, help moeder opeens. „Jaap heeft den heelen middag boodschappen voor me gedaan, en zoo goed geholpen. Hij wordt al zoo'n steun voor me.”

„Zoo”, zei tante enkel.

Maar Jaap had moeder wel om haar hals kunnen vallen, zóó lief als hij haar vond.

„Jaap, kom hier maar zitten, een beetje dicht bij de kachel, hè? Kind wat ben je koud. Ik zal gauw een kopje koffie voor je inschenken.”

O, wat was z'n moedertje toch lief. Stel je eens voor dat tante Hendrika eens z'n moeder was. Hij zou zich geen raad weten.

„Kijk Jaap wat mooi!” riep Henkie opeens en toen zag Jaap dat Henkie een prachtige teekendoos gekregen had. Hè, een teekendoos. Wat had hij die altijd dolgraag willen hebben... Maar ze kosten erg duur, vooral zoo'n goeie, zoeen als Henkie had.

„Mooi hoor”, zei hij, terwijl hij iets wegslikte.

„Ja, die heeft Henkie nu van mij”, zei tante, „hè Henkie? Want hij is mijn jongetje, hè?”

„Nee”, zei Henkie, „ik ben van moeder.”

Jaap moest opeens lachen. Wat keek die tante nu op haar neus.

„Nou, dat vind ik niet lief van je hoor”, zei tante weer, „je bent toch m'n neefje?”

„Ja”, knikte Henkie, maar hij had meer aandacht voor z'n nieuwe teekendoos dan voor tante. Toen begon moeder met tante te praten, en liet ze Henkie even met rust. Vader zou nou ook wel gauw komen, dacht Jaap, wat zou die opkijken als hij tante Hendrika zag. Hij geloofde niet, dat vader erg blij zou kijken, want die was het liefst met hen alleen, zonder visite, vooral met Kerstfeest. Na het broodeten zat Jaap nog een uurtje te lezen en toen ging hij maar naar bed, want er was nu toch niets aan om op te blijven nu tante Hendrika er was. Anders zat hij altijd zoo echt met z'n moedertje alleen, als vader dienst had, dat was het prettigste uurtje van den heelen dag.

HOOFDSTUK III.

Zoodra Jaap 's morgens wakker werd herinnerde hij zich meteen, dat het Kerstfeest was. Heerlijk hoor. En de dag viel hem heusch mee al wás tante Hendrika er. 's Middags deden vader en hij een wandeling van wel twee uur. Ze gingen dwars door de weilanden, waar nu alleen nog maar schapen liepen, zoo naar den Zuiderzeedijk. Het was koud, maar de zon scheen helder en Jaap vond het een heerlijke wandeling. Vader kon zoo echt vertellen, en dat deed hij nu, terwijl ze wandelden:

„Laatst op een avond toen hij door de weilanden liep, het was al heel laat, bij twaalven, had hij een man betrapt, die een schaaap stal.

„Het was op een Maandagavond en die man had het den volgenden morgen op de markt in Purmerend willen verkoopen. Het was een donkere avond en erg koud. De lucht was zwaar bewolkt en je kon geen hand voor je oogen zien. Maar opeens had hij vlak voor zich een damhek hooren opengaan. Wat was dat? Meteen had hij zijn electriche lantaarn genomen. Een breede bundel licht straalde voor hem uit in de donkerte van den avond en toen zag hij een man voor zich staan met een schaaap aan een touw. Gauw liet hij het touw vallen om weg te rennen. Maar vlug belette vader hem dat:

„Halt, politie!”

En toen de man toch weg wilde loopen, riep hij: „Sta, of ik schiet!”

Nu, toen bleef de man staan en ging gewillig mee. Ze hadden al lang op hem geloerd, want telkens werden er den laatsten tijd schapen vermist.

Met stralende oogen had Jaap geluisterd. Maar o, wat was het griezelig zoo midden in zoo'n weiland en dan heelemaal alleen. Wat had hij toch een dapperen vader. Maar altijd was hij maar weer blij als hij hem 's nachts thuis hoorde komen, want soms, als hij lang wegbleef, kón hij maar niet in slaap komen. En geen avond en geen morgen vergat hij God te bidden of Hij zijn vader bewaren wilde.

Op den dijk keerden ze weer terug na eerst een blik te hebben geslagen op de Zuiderzee, die daar lag te glinsteren in den zonneschijn. Eentonig klotsten de golven tegen den dijk aan. Wat zag die zee er nu onschuldig uit, maar wat kon het er spoken, als het stormde. Heel in de verte zag je Marken liggen. Het was koud boven op den dijk en spoedig klauterden ze weer naar beneden.

Onder aan den dijk woonde een oude visscher, dien vader goed kende en daar gingen ze even uitrusten. De vrouw van den visscher schonk voor Vader en hem een grooten kop chocolademelk in.

„Ik heb maar vroeg chocolade klaar gemaakt”, zei ze, „want het is flink koud en dan smaakt het wel.”

De visscher en vader waren spoedig druk aan 't praten, en Jaap luisterde met open ooren, want hij vertelde vader, hoe hij jaren geleden eens met Kerstmis op zee rondgezwalkt had, zonder zeilen en zonder roer, alles weggeslagen door den vreeselijken storm die den dag tevoren

gewoed had, en die hun belet had een haven binnen te vallen. Tot eindelijk een schip hen op den tweeden Kerstdag ontdekt had, half verhongerd en gekweld door een hevigen dorst en ze den avond toch nog in huiselijken kring doorgebracht hadden en zoo nog Kerstfeest vierden. En opeens wendde de oude visscher zich tot Jaap: „En jongen, zeg jij nu eens wat we op het Kerstfeest herdenken.”

„Dat de Heere Jezus geboren is.”

„Juist. En nu weet je ook zeker wel dat Hij gekomen is om te sterven voor onze zonden, en heb je Hem daarom nu nog lief?”

Verlegen knikte Jaap.

„Zoo jongen, nu dat is heerlijk. Misschien ken je nu ook wel dat versje: „Welk een Vriend is onze Jezus?” Ja? Nu dan moesten wij het maar eens zingen. Zeg Truida”, zei hij tegen z'n groote dochter, „jij wilt dat zeker wel op het orgel spelen, hè?”

Ze deed het, en toen zongen ze het met elkaar:

Welk een Vriend is onze Jezus,
Die in onze plaats wil staan;
Welk een voorrecht dat ik door Hem
Altijd vrij tot God mag gaan.
Dikwijls derven wij veel vrede,
Dikwijls drukt ons zonde neer;
Juist omdat wij 't al niet brengen
In 't gebed, tot *onzen* Heer.

Het was toch zoo'n vreemd koor. Die twee hooge vrouwenstemmen, en vaders diepe basstem en Jaaps schrille jongensstem en de trillende stem van den ouden visscher. Jaap moest aldoor naar zijn gezicht zien. Het was zoo vol rimpels, maar toch zoo vriendelijk. Hij keek toch zoo gelukkig, terwijl hij het vers zong.

Eindelijk gingen ze weg, want om zes uur begon de kerk.

„Hadden we ook maar een orgel, hè vader?” zei Jaap, terwijl ze samen naar huis wandelden, „wat is dat gezellig.”

„Ja, jongen, ik zou er graag een willen koopen, maar eerst moet Vader nog wat sparen. Henkie heeft altijd veel geld gekost. En nu die verhuizing weer, die kostte ook veel geld. Maar wie weet — later misschien.”

(Wordt vervolgd).

JAAP VAN DEN VELDWACHTER

5) door
MARY POS.

„Ja”, zei Jaap. O, was hij maar van school af. Wat zou hij gaan werken en sparen, net zoolang tot hij een orgel voor Vader en Moeder kon kopen.

Ze stapten vlug aan en kwamen gelukkig op tijd thuis.

Ze mochten dien avond allen langer opblijven dan anders, behalve kleine broer, die al vroeg in zijn bedje gestopt werd.

Toen vader uit de kerk kwam aten ze met z'n allen, en daarna sloop Jaap heen om z'n tractatie te halen, zonder dat ze het merkten. Hij ging de voordeur uit en de achterdeur weer in opdat ze niet zouden weten dat hij naar 't schuurtje was gegaan.

Vlug legde hij de bovenste turven weer opzij en haalde op het gevoel af de zakjes te voorschijn. Ja hoor, hier de appels en daar de sausjes en daar de hazelnoten. . . Zie zoo. . . gauw die turven opstapelen en dan naar binnen, want koud dat het hier was. . . . Brrr! . . . Hij klappertandde ervan.

Opeens hoorde hij de kamerdeur opengaan en kwamen moeder en tante in het keukentje. Ze rinkelden met kopjes en bordjes. O, dat hij daar nu wel aan ge-

dacht had! Ze wilden zeker eerst de kopjes nog afwasschen. Besluiteloos stond hij voor de deur. . . . Nog even wachten of naar binnen gaan? Nu misschien waren ze wel gauw klaar. Het was toch veel leuker, dat ze allemaal om de tafel zaten als hij met zijn verrassing binnenkwam. Wat jammer toch dat tante Hendrika er was, anders zou alles nog veel leuker zijn. . . . Maar misschien deed ze nu ook wel aardig tegen hem, als hij met z'n verrassing kwam.

Regelmatig klonk het tikken van de kopjes op de aanrecht, en opeens begon tante te praten:

„O, o, wat is er toch een verschil tus-schen dien Jaap en dien Henkie!”

Jaap schrok op. . . . daar had je het!

„Zoo, hoe bedoel je dat?” hoorde hij moeder vragen en haar stem klonk niet zoo erg vriendelijk.

„Nu ik begrijp niet dat jullie niet meer op dien Jaap letten hoor”, zei tante weer, „want hij voert beslist niet veel goeds uit. Gisteravond zoo stiekum binnenkomen en kleuren als je hem wat vraagt, en nu zag ik hem ook weer stil de voordeur uitslui-pen, net of hij iets in z'n schild voerde. Weet jij waar hij huist?”

„Jaap is zoo eerlijk als goud”, zei moe-der boos, „en voert nooit iets in 't schild. Ik wil niet zeggen dat hij nooit ondeugend is, maar dat is Henkie net zoo goed. Mis-schien is hij wel even naar de groote schuur gegaan om de konijnen toe te dek-ken.”

„Nou, ik heb je gewaarschuwd”, zei tante weer, „maar ik vind Henkie een heel ander kind, hoor. Z'n gezichtje is al heel anders dan dat van Jaap. Hij heeft zulke mooi blond krulhaar en zulke lieve blauwe oogen en Jaap. . . .”

O, Jaap kón niet meer. Half rolde hij tegen de deur aan, struikelend over het matje. Met een slag vloog de deur open. Hevig verschrikt keken moeder en tante op. Met een doodsbleek gezicht stond hij in de deuropening, trillend van kou en verdriet. Z'n drie zakjes in z'n blauwe handen. Toen vloog hij op zijn moeder af, de zakjes vielen op den grond, en de mooie roode appels, de sausjes en de hazelnoten rolden overal heen.

„O moeder, moeder, ik kan het toch niet helpen dat ik niet knap ben, zooals Henkie? Maar ik heb heusch niets gedaan, heusch niet — ik, — ik haalde alleen maar — m'n

appels en de nootjes — die ik gisteren voor u — gekocht heb — O moeder, moeder, — ik kan het toch niet helpen — dat ik leelijk ben?"

„Stil maar, stil maar mijn lieve jongen, mijn Japie, je bent niet leelijk hoor, heelemaal niet, en je bent mijn jongen, mijn schat, en ik houd net zooveel van jou als van Henkie hoor. Kom maar mee naar binnen....”

En moeder liet tante heelemaal alleen in de keuken staan en ging met hem mee naar de kamer. Toen huilde hij uit in moeders arm en ze streek hem telkens over z'n ruige haar, en ze gaf hem de liefste namen die ze bedenken kon, en door Jaaps groote verdriet heen, voelde hij een warm geluk in zich opkomen. O, z'n moedertje... Wat hield hij van haar en van z'n vader ook... Die liep naar de keuken en haalde water en gaf hem een beetje te drinken om weer tot bedaren te komen.

Henkie wist niet hoe hij het had. Jaap, die anders nooit huilde, nu zoo overstuur. En zus begon van de weeromstuit ook te huilen, maar toen Jaap eindelijk wat bedaarde en door z'n tranen heen tegen moeder glimlachte, toen veegde ze ook gauw d'r traantjes af en riep: „En gaan we nu appels eten?” Ze moesten allemaal om haar lachen.

„Nu jongen”, zei vader, terwijl hij hem op den schouder klopte, „nu niet meer huilen hoor, maar een ferme jongen zijn. Je moet maar veel bidden vent, dan ben ik niet bang of je zult ook een flinke man worden.”

Toen ging vader naar de keuken, waar tante nog steeds stond. Ze bleven wel een kwartier weg, maar eindelijk kwam vader weer terug en tante Hendrika achter hem aan.

„Nu Jaap, ik heb het niet zoo gemeend hoor”, zei ze tegen hem, „je moet dus maar niet meer boos op me wezen.”

„Nee, tante”, zei Jaap vreeselijk verlegen. Toen ging ze zitten en Jaaps appels en noten kwamen voor den dag en langzamerhand werd de stemming weer vrolijk. Op het laatst zongen ze alle kerstliedjes die ze kenden en het werd nog zoo'n echte avond.

Toen Jaap naar bed ging, kwam moeder even daarna bij hem.

„Zoo, jongen, lig je er al onder? Ik zal je er nog eens even lekker instoppen. En

nu maar fijn gaan slapen hoor vent, en nergens meer aan denken. Tante Hendrika zal nu wel een beetje anders worden, maar moeder zal je nu meteen vertellen hoe het

komt dat ze altijd zoo aardig is tegen Henkie en niet tegen jou. Je weet dat tante getrouwd is geweest, maar haar man is al vroeg gestorven en zoo je weet heette die Hendrik... oom Hendrik en tante Hendrika. Nu is tante erg naamziek. Zoo noem je menschen die zoo veel om een naam geven. Daarom houdt ze nu zooveel van Henkie, omdat die naar hen beiden vernoemd is, begrijp je? En nu heeft tante Hendrika heelemaal geen gelukkig leven, want er zijn maar weinig menschen, die van haar houden. Maar nu moet jij je best doen om toch aardig tegen haar te wezen hoor, ze blijft hier maar voor een paar dagen, en wie weet hoe veel ze nog van jou gaat houden. Beloof je dat, m'n jongen?"

„Ja, moeder”, zei Jaap, terwijl hij haar een zoen op haar hand gaf.

„En nu maar gauw gaan slapen hoor, morgen hebben we weer Kerstfeest.”

Toen ging moeder heen.

(Wordt vervolgd).

JAAP VAN DEN VELDWACHTER

6) door
MARY POS.

HOOFDSTUK IV.

Bijna de heele maand Januari was er ijs geweest en Jaap had zóó genoten. Iederen dag had hij tot donker toe gereden. Eén maal was hij met z'n vader op de schaats naar Purmerend geweest en ook een keer naar Marken. Maar nu was het weer heelemaal omgeslagen. De dooi was ingevallen en regenen dat het deed! Het was lang geen prettige wandeling voor Jaap om van school naar huis te gaan. Eerst haalde hij nog wat boodschappen, die hij 's morgens voor moeder had moeten bestellen en toen ging hij op huis aan.

Het water stond in z'n klompen en de Zuid-Wester storm blies hem bijna van den weg af. Stel je eens voor dat hij in die breede sloot terecht kwam! Maar hij zette zich schrap, en met het hoofd voorovergebogen, de handen diep in de zakken geduwd, worstelde hij tegen den storm in.

De wind joeg de regendroppels in z'n gezicht, zoodat hij nu en dan niets kon zien, maar toch hield hij dapper vol. Als vader thuis was, kwam die hem wel eens bij heel bar weer uit school halen, maar nu had hij dienst, en wie weet waar hij nu ergens heel ver in den polder was. Hè, was hij vast maar thuis. Wat zou het daar nu gezellig wezen. Hij had een prachtig boek uit de schoolbibliotheek, dat ging hij fijn lezen. Eindelijk had hij hun huis bereikt. Moeder zat al naar hem uit te kijken. Gauw stond ze op en kwam hem al met droge kousen in de keuken tegemoet.

„Zoo Jaap, erg nat zeker? Nu trek maar gauw andere kousen aan. Wat een weer hè? Vader zal ook wel erg nat thuis komen. Moet je dien wind toch eens hooren! Nu, kom maar gauw in de kamer hoor jongen.”

Jaap gaf z'n moeder een zoen, trok toen gauw de droge kousen aan en ging naar binnen.

Henk zat door kussens gesteund een boek te lezen.

„Dag Henk.”

„Dag Jaap”, zei Henkie verstrooid, terwijl hij met een kleur van inspanning door bleef lezen.

„Wat heb je daar voor een boek?” vroeg Jaap.

„O, jouw schoolboek.”

„Aanstonds moet ik het weer hebben, hoor, je hebt er den heelen dag in kunnen lezen.”

„Hier Jaap, drink nu eerst je thee maar eens uit”, zei moeder, terwijl ze brood begon te snijden. Jaap deed wat ze zei. Hè dat smaakte, en wat was het lekker warm in je maag.

„Ziezoo, dat is klaar”, zei moeder. „Nu Jaap, we gaan eerst maar broodeten, en Henk jij ook, leg je boek nu maar eens neer. Zus kom je ook bij de tafel?” Bedrijvig liep moeder heen en weer, zette kleine broer in zijn stoel en begon hem te voeren. Met een kwaad gezicht zat Jaap zijn brood op te eten. Zoo'n Henk toch. Nu las hij evengoed door, terwijl hij zat te eten.... Aanstonds allemaal vetvlekken op zijn boek.

„Toe Henk, leg nu toch mijn boek eens neer, nu lees je evengoed terwijl je zit te eten.”

„Vooruit Henkie, leg weg dat boek, aanstonds komen er vlekken op”, zei moeder.

Boos sloeg hij het dicht en stopte het onder z'n kussen. Toen stak hij zijn tong uit tegen Jaap.

„Wacht maar” zei deze alleen met z'n lippen, en zoodra het eten gedaan was en Moeder even naar de keuken ging, stond hij op. Henk had het boek alweer te voorschijn gehaald en zat met z'n vingers in z'n ooren te lezen.

„Henk, geef op m'n boek!”

Henk deed of hij niets zag noch hoorde. Jaap schudde hem aan z'n arm.

„Geef je nou op!”

„Ja, even nog dit hoofdstuk uitlezen, nog maar één bladzij.”

„Nou goed, maar dán moet ik het hebben hoor.”

„Ja.”

Jaap slenterde heen en weer, niet wetende wat hij uit moest voeren. Hè, wat duurde het lang voor Henk klaar was.... Hij zou toch niet aan een nieuw hoofdstuk zijn begonnen? Stil kwam hij dichterbij.. Ja hoor, toch....

„Gemeenerd, geef je hier, nou ben je toch weer aan een nieuw hoofdstuk begonnen hè en nou heb je m'n boek toch al zóólang gehad.”

„Nee, ik geef het niet, neem jij maar een ander.”

„Ik zál het hebben, 't is mijn boek, je moet altijd je zin hebben.”

Boos rukte hij aan het boek, Henk hield het krampachtig vast, maar moest het tenslotte toch tegen Jaap verliezen. . . . Pang, los vloog het en Jaaps hand sloeg tegen Henkies gezicht aan. Toen zette Henk het op een gillen. Verschrikt kwam Moeder uit de keuken aanloopen.

„O jongens, moet ik nu ook nog voor jullie komen? Zulke groote jongens. Wat is er nu weer?” Snikkend vertelde Henkie het.

„Nou het is mijn boek zei Jaap en hij heeft het aldoor gehad. Ik zou het krijgen als het hoofdstuk uit was en nu is hij toch weer een nieuw hoofdstuk begonnen. En kijkt U nu eens hoe het er uitziet. . . . Al-lemaal kreuken.”

„Ja hoor Henkie, Jaap heeft gelijk, je hebt het nu al zoolang gehad. En zie nu eens hoe'n kleur je hebt. Het is heelemaal niet goed voor je zoo lang aan één stuk te lezen. Kind, wat gloeit je gezicht en wat heb je een krap op je wang!”

„Dat heeft Jaap gedaan”, snikte Henkie
„Ik kon er niets aan doen, m'n hand gleed uit.”

„Nu maar je moet in het vervolg een beetje voorzichtiger zijn hoor Jaap. Zulke jongens toch. Die zitten nu gewoon met elkaar te vechten. Nu ben ik zóó moe, en moet ik voor jullie nu heel van achteren komen?”

Zonder verder een woord te zeggen, ging moeder weer naar de keuken. Henkie bleef zachtjes nasnikken. Jaap probeerde

te lezen, maar begreep niets van hetgeen hij las. Tersluiks keek hij naar Henkie. Met z'n oogen dicht lag die nog een beetje te snikken. Twee roode plekjes brandden op z'n wangen en scherp wit stak z'n neus daartegen af. Wat was z'n gezicht toch mager. O, o, als z'n broertje eens gauw dood ging! Hij zou zich geen raad weten. Had hij hem nu toch maar laten lezen als hij het zoo mooi vond. Hij moest toch al zooveel missen. . . .

„Henk. . . . Henkie. . . .” zei hij aarzelend, „wil je soms mijn boek nog even hebben?”

Net kwam moeder binnen.

„Nee Jaap, Henkie moet nu maar niet meer lezen, morgen komt er weer een dag, het is veel te vermoeiend voor hem.”

Bezorgd keek ze naar z'n magere gezichtje en nam toen z'n pols tusschen haar vingers. Gejaagd klopte die. Wat had hij zich druk gemaakt en dat was juist zoo slecht voor hem.

Jaap had moeders blik gezien en hij voelde zich toch zóó angstig worden. Hij móest iets doen om dien angst weg te krijgen.

„Zal ik zus vast uitkleeden?” vroeg hij.

„Ja goed, doe dat maar.”

Handig kleedde hij haar uit en trok haar toen haar ponnetje aan.

(Wordt vervolgd).

RAADSELTJES.

Wat kan de sterkste man geen tien minuten vasthouden, al is 't ook zoo licht als een veertje?

Zijn adem.

Wat heeft oogen en kan niet zien?

Een aardappel.

Wat zette boer Jaap het eerst op zijn land?

Zijn voet.

Welk geldstuk wordt tweemaal zooveel waard als je er de helft afneemt?

Een halve-stuiverstuk.

Wanneer kan je zeggen dat iemand tot aan zijn ooren in de schuld zit?

Als hij zijn pruik niet heeft betaald.

JAAP VAN DEN VELDWACHTER

7) door
MARY POS.

„Zal ik je soms vast maar naar bed brengen?” hoorde hij moeder tegen Henkie zeggen. „Dan rust je beter uit dan hier hè? Kom dan maar”, en zich voorover buigend tilde moeder haar kleinen vent van z'n ziekenstoel af en droeg hem naar de slaapkamer.

„Hè, hè, dat is een vrachtje hoor”, zei ze hijgend, maar ze voelde met schrik hóe mager hij wel was.

„Je moet maar veel eten vent, en je niet meer zoo druk maken. Jaap is zoo'n goeie jongen en nu moet je hém ook wat gunnen. Hij is den heelen dag van huis en wil dan natuurlijk graag 's avonds zitten lezen. En nu in het vervolg geen ruzie meer met hem maken hoor, want dat is verkeerd. Dag jongen, je vergeet toch niet te bidden, hè.”

Twee magere armen kwamen boven het dek en werden om haar hals geslagen.

„Nee moedertje, ik bid altijd, en ook voor u en Jaap en de anderen, voor allemaal. . . . dag lief, lief moedertje.”

Even daarna stapten Jaap en zus het kamertje binnen en zoenden alle-twee Henk goedennacht en toen zus ook in haar bedje lag gingen moeder en Jaap weer naar de huiskamer.

Buiten bulderde de storm en de regen kletterde tegen de ruiten, maar binnen zaten heel veilig moeder en Jaap. Moeder had een mand met kousen bij zich en begon te stoppen en over z'n boek heen keek Jaap naar haar. Wat stond haar gezicht nu toch ernstig en ook verdrietig. . . . Zeker om Henkie. . . . Er zou toch niet iets ergs met hem zijn? Durfde hij het maar te vragen. . . .

„Moe. . . .”

„Ja?”

„Is u boos?”

„Nee jongen, heelemaal niet, ik zat alleen over Henkie te denken.” Opeens legde ze haar kous neer. „Zeg Jaap, zul je beloven, dat je in het vervolg geen ruzie meer met Henkie maakt? Want je weet, Henkie is niet erg sterk en het pakt hem direct zóó aan. Als je iets hebt, kom dan

liever bij mij, dan maak ik het wel in orde. Zul je dat doen?”

„Ja moeder.”

Even was het stil, toen vroeg Jaap weer:

„Zal het nog lang duren voor Henkie beter wordt?”

„Ik weet het niet, Japie. De dokter is wel eens bang geweest, dat Henkie niet oud zal worden, maar God is machtig om hem weer beter te maken.”

„Ja”, zei Jaap alleen. O wat voelde hij zich bang en verdrietig. Moest z'n broertje eens dood gaan. . . . wat dan? . . . Doch niet lang daarna kwam vader thuis en die praatte zoo vroolijk, dat al z'n angst weer verdween, maar van dien dag af zorgde hij er voor nooit meer ruzie met Henkie te maken, doch was hij altijd even bezorgd voor hem.

HOOFDSTUK V.

Henkie beterde! Het was al vroeg voorjaar geworden, zoodat hij voor het open raam mocht liggen en eindelijk werd hij zoo sterk, dat hij gearmd tuschen Vader en Moeder buiten een klein eindje mocht loopen. Wat waren ze allen blij en gelukkig. Jaap inzonderheid. En na een paar weken, toen de dagen alweer langer werden en de lucht bijzonder zacht, mocht hij na schooltijd een eindje met hem loopen.

Dan liet hij hem van alles zien: de konijnen, de kippen, het moestuintje en de lentebloemen, die in de wei groeiden. Dan vertelde hij alles wat hij hiervan wist en wat hij weer van meester gehoord had. Jaap had geen vrienden, wel schoolkameraden, maar anders niet, want daar woonde hij te ver voor van het dorp. En daarom vond hij het dubbel prettig, dat het zoo goed met Henkie ging, want het was lang niet alles om altijd maar alleen te moeten zijn. Als hij met hem op hun landweg liep en er kwamen menschen langs, dan keken die altijd naar hen en soms maakten ze een praatje met hen en nooit konden ze gelooven, dat ze broers waren, nooit. En heelemaal niet, dat ze maar een goed jaar scheelden. Maar het was ook zoo'n verschil. Jaap bruin gebrand door de zon, flink uit de kluiten gewasschen, met ruig haar en grijze oogen. En daarnaast Henkie, tener en klein, met blonde krullen en blauwe oogen. Nee, niemand kon gelooven, dat ze broers waren. En altijd waren ze erg aardig voor Henkie en soms gaven ze Jaap ook een vriendelijk woordje.

Nu was het op een Zaterdagmiddag, dat Jaap naar het dorp moest om boodschappen te halen. Het was prachtig weer en Jaap haastte zich erg, want hij had Henkie beloofd een eind met hem het land in te gaan. Hij trof het dat hij mee mocht rijden op den wagen van een boer, die dicht bij hen woonde. Daar waar de boer een zijweg in ging, sprong hij van den wagen af, zwaaide nog even naar den boer en liep toen in de richting van zijn huis. Maar wat was dat? Midden op den weg stond een troep jongens rondom een kleinen jongen, die iets in zijn armen had. Ze schreeuwden en gilden en maakten een herrie! En opeens zag Jaap tot zijn grooten schrik, dat het Henkie was, die daar midden tusschen hen stond. Henkie zijn broertje! O!, die gemeenerds, die lafaards! Meteen schopte hij zijn klompen uit, nam die in zijn hand en holde op z'n kousen langs den harden weg. Hij voelde er niets van dat hij telkens op een scherpsten steen trapte en hij merkte niet dat de weg vol modderplekken lag, hij holde maar door. Telkens probeerde Henkie er door te komen, maar telkens duwden ze hem terug. Nu stond hij al op den grasrand, die langs den weg liep, vlak bij den slootkant En het gras was zoo glibberig O, moesten ze hem eens induwen Toen zag hij dat ze telkens elkaar een duw gaven en den één tegen den ander aansmeten. O, Henkie Henkie Aanstonds duwden ze hem nog in de sloot. Met een plof viel een groote jongen tegen hem aan. Hij zag hem struikelen vallen Toen zag hij niets meer van hem, door al die jongens die zoo op hem aangedrongen waren, maar hij had ze al bereikt ook. Z'n hart bonsde in z'n keel, maar hij merkte het niet Het zweet gutste langs z'n gezicht, maar hij voelde het niet Z'n voeten waren vol modder, maar hij zag het niet Hij zag alleen maar dat deinende jengenskluwen en daar tusschen lag Henkie. Niemand had hem aan zien komen, niemand. En plotseling sloeg hij op ze in met z'n twee klompen. Hij sloeg maar in het wilde weg, z'n handen krampachtig om de klompen geklemd, maar iedere slag was raak Lafaards — gemeenerds hijgde hij buiten adem. Ze stoven uit elkaar . . . Ze wisten niet wat er gebeurde . . . Ze vloegen over den weg. Toen boog hij zich voorover naar Henkie, die in de mod-

der lag, vlak bij den slootkant. In z'n armen een klein katje geklemd, dat in doodsangst de nageltjes in z'n jasje had geslagen. Voorzichtig hielp hij hem over-eind. Z'n gezichtje was klam van 't zweet en doodsbleek. Hij zat heelemaal onder de modder evenals het katje.

„Kom maar mee jog”, zei Jaap terwijl hij z'n klompen weer aantrok.

Joelend en schreeuwend stonden ze nog op een afstand, nu pas bemerkend, voor wien ze met z'n allen op de vlucht waren geslagen. De grootsten kwamen alweer dichterbij.

„Pas op, dat jullie niets doet hoor,” dreigde Jaap, terwijl hij z'n klomp alweer uitschopte, „want anders”

Ze vloegen weer achteruit.

„Wacht maar, we zullen je wel krijgen”.

„Bah, lafaards . . .” riep Jaap. Toen trok hij z'n klomp weer aan en zijn arm beschermend om Henkie leggend, ging hij met hem naar huis.

Suisend vloog er een steentje door de lucht, toen volgde een regen van steenen achter hen aan. De meesten vielen bezijden hen, één kreeg Henkie tegen zijn arm, één kreeg Jaap tegen zijn rug, maar die kwamen niet zoo erg aan. Doch opeens voelde Jaap een harden tik tegen z'n achterhoofd en daarop een snerpande pijn. Gauw legde hij z'n hand er tegen, en die er weer afhalend, zag hij, dat ze vol bloed zat.

(Wordt vervolgd).

JAAP VAN DEN VELDWACHTER

8) door
MARY POS.

„O jog, m'n hoofd bloedt, heb jij nog een zakdoek?" Henkie voelde eens.

„Ja hier", zei hij toen, een klein zakdoekje te voorschijn halend, dat ook al met modder zat. Stijf drukte Jaap dat er tegen aan. Vanuit de verte hadden de jongens dat gezien en joelend trokken ze af, voldaan dat ze zoo fijn wraak hadden genomen.

Moeder wist niet wat ze zag, toen ze haar jongens zóó thuis kreeg!

„Kinderen, wat is er nu toch gebeurd?" riep ze ontsteld. „En Jaap, jij een gat in je hoofd! O, o, o. Nou, kom maar gauw hier...." En onderwijl Moeder de wond uitwaschte en verbond, vertelde Jaap haar alles.

„Zulke jongens toch!... Wat slecht van ze.... Maar Henkie hoe kom jij aan dat katje?"

„O moeder, ik was Jaap een eindje tegemoet geloopen, omdat hij met mij het land in zou gaan en toen zag ik een troep jongens, die een klein katje aan z'n staart meedroegen. Iederen keer kronkelde het in de rondte van pijn en sloeg met z'n pootjes in de lucht, maar dan slingerden ze het heen en weer en een keer hield één het even onder water. Ik wist me geen raad moeder, ik vond het zoo vreeselijk, en opeens, daar laat één het vallen en toen wist het weg te komen, maar ik heb nog nooit een poes zoo raar zien lopen. Een paar keer viel het om, maar dan vloog het weer verder. Ze vlogen er allemaal op af, maar voor ze er bij waren had ik het weten te pakken en toen zijn ze mij gaan slaan, maar ik wou het niet loslaten. En toen gooiden ze me op den grond en begonnen allemaal aan me te trekken om het katje weer te krijgen en toen kwam Jaap...."

„Arme jongen, m'n lieve schat — en heb je je niet bezeerd?"

„Wel een beetje."

„Je bent een dappere vent hoor, maar Jaap ook. Wat ben ik trotsch op m'n jongens", en zich bukkend, gaf ze hun alletwee een dikke zoen.

„Nu Jaap, het beste is dat jij maar

schoone kousen aantrekt, want die zijn niet meer toonbaar, en Henkie geef dat poesje nu maar hier, dan zullen we dat eens wat melk geven en dan maar in een mandje in het schuurtje leggen. Wacht er's, — — houd het nog even vast, dan zal ik eerst een mandje halen."

Even daarna kwam moeder terug met een plat rond mandje, waarin een stukje deken lag, en toen werd het katje voorzichtig daarin gelegd en naar de schuur

gedragen. Het was te moe en te ziek om de melk op te drinken, die moeder op een schoteltje ernaast zette. Langzaam kroop het in elkaar in het mandje en bleef toen stil liggen.

„Arm diertje, totaal uitgeput", zei moeder, terwijl ze naar de huiskamer terugging.

„Maar Henkie, kind, wat zie je bleek. Je kunt niet meer met Jaap mee hoor vanmiddag."

„Nee", zei Henkie, maar ik heb ook niets geen zin meer, ik ben zoo moe", en lusteloos hing hij in zijn stoel.

„Weet je wat jongen, ga een uurtje naar bed, dan rust je zoo heerlijk uit en dan kun je straks met broodeten misschien wel weer opstaan. Zullen we dat maar doen?"

Henkie knikte van ja. Nu pas voelde hij hóé moe hij wel was. Even daarna lag hij al in bed, maar hij kwam er dien dag niet meer uit, en ook den Zondag daarop niet. Pas Maandags voelde hij zich weer een beetje beter. Maar hij was ook zoo'n zwak-

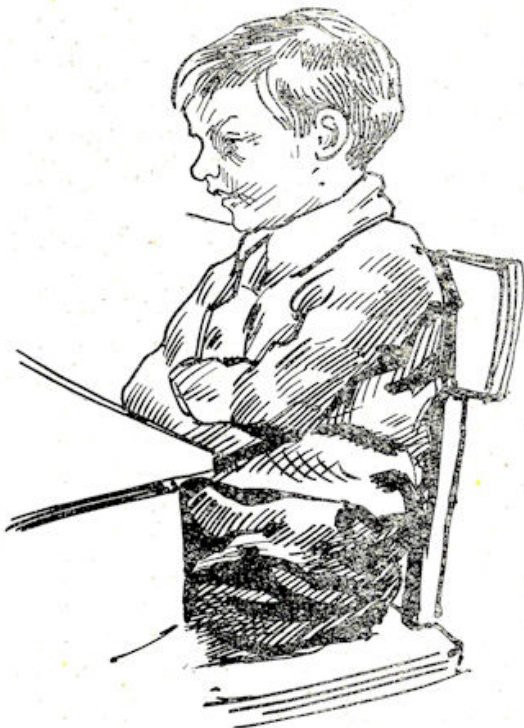
ke jongen en er was maar weinig noodig om hem weer ziek te maken.

Dien avond moest Jaap alles nog eens uitvoerig aan vader vertellen.

„Ken jij die jongens Jaap?”

„Nee vader niet allemaal, een paar maar, Piet v. d. Velden en Kees Smit. Ze zijn op die andere school in het dorp. Maar ik weet zeker dat ze Maandagmiddag na schooltijd op me zullen wachten.”

„Dacht je?”

„O, ik weet het zeker Vader, ze hebben me nog nageroepen: Wacht maar, we zullen je wel krijgen!”, en het gebeurt reslist.”

„Nu, jongen, dan zal ik zorgen dat ik haar dien tijd ook ben, want dan moet het meteen maar eens uitwezen met die jongens, anders zou je geen dag veilig meer naar huis kunnen gaan.”

Den heelen Maandagmiddag zat Jaap er aan te denken. Hij was heelemaal niet bang uitgevallen, maar tegen zoo'n grooten troep jongens zou hij toch niets kunnen beginnen. En moest Vader eens plotseling verhinderd zijn en niet komen, nu dan wist hij niet wat hem gebeuren zou, maar veel goeds zou het niet zijn.

(Wordt vervolgd.)

HET DINER.

Willie en Geerie, Hannie en Annie,
Waren vier dikke vriendinnen
En nu zal ik er van die vier kleutertjes,
Een aardig verhaaltje beginnen.

Geerie en Hannie, die hadden een keuken,
Met potjes en pannen van groot tot klein.
Daar konden ze samen van alles in koken,
Daar konden ze uren lang zoet mee zijn.

Ze hadden een echte mooie kachel,
Met een vuurtje erin, en een ketel er op.
En onder het raam, bij de kleine tafel,
Zat Tootje; hun beider liefste pop.

Geerie was jarig en moest nu gaan zorgen
Al voor een keurig en fijn diner.
Maar kleine Willie zou komen helpen,
En Hannie en Annie die speelden logé.

In de kleine nette keuken
Was 't een drukte van belang.
Een bakken en braden en sissen en rooken,
Klein Tootje die werd er een beetje bang.

Maar Tootje, mocht met de logétjes uit
wand'len,
Dat was voor het popje een heele pret!
En na een uurtje, als alles gereed was,
Ging Tootje heel zoet in het groote bed.

De tafel stond klaar met bloemen en
pudding
Schoon linnen, voor ied're gast een servet.
En lichtende lampionnetjes hingen
Er boven, dat was nog de grootste pret.

En Moe hoort daarnaast in de grootere
kamer
't Gerikketik tik van de vorkjes steeds
gaan.
En niet één van de kleintjes, laat zooals
wel eens anders
Een restje, of slordig haar bordje daar
staan.

De kindertjes zuchten met hoog roode
kleuren,
Het feestje is uit en de pret is gedaan.
En nu mag een ieder een lichtje mee
dragen,
En vol van de pret er naar huis mede gaan.

JAAP VAN DEN VELDWACHTER

door
MARY POS.

In het middaguur toen hij zijn brood in school zat op te eten, want hij bleef altijd over, waren ze scheldend en schreeuwend voorbij gegaan. Een heele troep. Nog veel meer dan er Zaterdag waren. En telkens hoorde hij hen roepen: „Kom er eens uit als je durft Wacht maar tot 4 uur, dan zal het je beste beurt niet wezen” Jaap was stil blijven zitten en had tegen de andere jongens verteld wat er gebeurd was.

„Nou jog, laten we je helpen”

„Nee maar niet, want m'n vader zal zorgen dat hij er ook is, zie je”, had Jaap gezegd.

Bewonderend hadden ze Jaap aangekeken: Toch wel fijn als je een vader hebt, die veldwachter is

Vier uur sloeg de klok. De boeken en schriften werden opgeborgen.

Na het dankgebed stroomde de klas leeg en ook Jaap zocht in de gang z'n pet en ging mee naar buiten. Zouden ze er al zijn?

Nee , niemand te zien, geen vader, maar ook geen jongens Maar ja, die zouden wel ergens bij hun school staan en die moest hij nog passeeren. Ze zouden

daar wel ergens op de loer liggen. Ook hun school passeerde hij, zonder dat hij iets zag , nóg niemand maar ook geen vader Wild klopte Jaaps hart. Opeens zag hij een paar gezichten om den hoek van een steeg gluren O ja, daar waren ze Zou hij doorloopen? of teruggaan? Terugrennen? Want o, als vader eens niét kwam? Ja, terug maar, weer naar school vliegen Maar het kon al niet meer, terwijl hij zich omkeerde zag hij twee jongens vlak achter zich, die hem stil van achteren wilden aanvallen Meteen kwamen ze van alle kanten op hem afstormen, en was hij plotseling omringd door een troep jongens, gewapend met stokken en steenen, die schreeuwend en gillend op hem aanstormden. Angstig drong hij zich tegen den muur van een huis O, waar bleef Vader nu toch? O, gelukkig! daar was hij! Vader, Vader! jubelde hij. En nu gebeurde haast hetzelfde als Zaterdag. Toen was het Jaap die Henkie moest ontzetten, en nu moest Vader het Jaap doen. Jaap vond dat hij nóg grooter leek dan anders. Hij smeedt ze opzij en de twee, die Jaap al vastgegrepen hadden, pakte hij in hun kraag.

„Hier jullie.”

Nee, ze vlogen uit elkaar. Ze rolden over elkaar heen van angst bij het zien van de uniform.

Klompen en stokken en steenen verliezend, renden ze weg. Maar die twee had Vader vast en die kwamen ook zoo gauw niet meer los. Wit zagen ze van schrik. Toen nam Vader z'n boekje en schreef hun namen op.

„En nu die van de andere jongens, die Zaterdag hebben meegedaan.”

Hij schreef ze allen op.

„Ziezoo, jullie zult er wel meer van hooren.” Toen liet hij ze gaan.

„Ik ga vast voorop met de fiets, Jaap, want ik moet nog even op het bureau zijn, maar ik wacht op je aan het einde van het dorp.”

„Goed Vader.”

Even stapte Vader bij het bureau af, en sprong toen weer op de fiets. In de verte liep een troepje jongens, nog druk over het geval te praten. Schuw keken ze telkens om en opeens zagen ze Vader op de fiets aankomen.

(Wordt vervolgd).

JAAP VAN DEN VELDWACHTER

10) door
MARY POS.

„Daar heb je em!“ gilde er eentje, en toen zetten ze het op een loopen. Hun klompen schopten ze uit en op hun kousen renden ze verder. Kalm fietste Vader door, want hij wist hun namen toch al, dus het was onnoodig om ook hun nog weer te vragen, maar ze dachten niet anders of hij zat hen achterna. De laatste huizen van het dorp hadden ze bereikt en in hun angst geen anderen uitweg ziende, sprongen ze over een sloot. Maar de sloot was breed, tē breed om er zoo over te springen en alle vier sprongen ze achter elkaar er in, net aan den kant van het land. Eén voor één heschen ze zich omhoog en krabbelden er weer uit met drijfnatte voeten en zonder klompen en holden toen het land in. Toen Jaap aankwam, Vader was op hem blijven wachten, zag hij alleen nog maar vier stippen heel achter in het land!

Nooit meer had Jaap last van die jongens en nooit durfden ze hem iets meer te doen.

Vanaf dat oogenblik kon hij weer net zoo veilig naar huis gaan als vroeger.

Dus het had wel geholpen. Wat was hij blij dat hij zóó'n Vader had!

HOOFDSTUK VI.

In de schuur klonk luid gehamer en in een hoekje zaten Jaap en Henkie een konijnenhok te maken. Eigenlijk was het Jaap alleen die het deed. Henkie keek alleen maar of het goed ging en gaf nu en dan de spijkers aan of den hamer of een plankje. En Henkie kreeg het hok nogwel als het klaar was en ook twee jonge konijntjes, een zwarte en een witte. Want Jaaps konijnenfokkerij ging toch zóó goed en nu vond hij dat er best een paar voor Henkie afkonden. Zoo opeens was het bij hem opgekomen.

Een dag of drie geleden toen ze op hun rug in de weide lagen en tuurden naar den blauwen hemel boven hen, vol witte wolken, en zoo over alles praatten, kwam opeens het gesprek op de konijnen. Ze waren

allemaal van Jaap, want hij had ze voor z'n opgespaarde centen gekocht en er heel wat jongen bij gekregen en die werden nu ook alweer aardige beestjes. Ja, hij had er al heel wat en Henkie had er niet één. En opeens was hij rechttop gaan zitten.

„Zeg Henkie, zou jij er ook twee willen hebben?“

„Hebben?“ vroeg Henkie met een kleur van verrassing, „hebben? Zoo maar voor niets? Om echt te houden?“

„Ja heusch, heelemaal van jou alleen.“

„Nou graag“, zei hij, niet goed wetende wat te zeggen, maar z'n blauwe oogen schitterden.

„Nou dan krijg je ze hoor, en dan mag je uitzoeken welke je wilt hebben en dan zal ik een hok voor je maken van die oude kist die nog in de schuur staat.“

Henk had gedanst van blijdschap en direct toen ze thuis kwamen had hij twee konijntjes uitgezocht, een zwarte en een witte.

Eergisteren waren ze er echter niet aan toe gekomen een hok te maken, want net toen Jaap wilde beginnen was het vreese-lijk gaan onweeren, zoodat ze maar gauw weer naar huis waren gegaan en gister had het aldoor geregend, zoodat Moeder het beter vond dat Henkie maar binnenbleef, maar nu vandaag was het weer goed. Het was Woensdagmiddag en Jaap was dan ook direct na het eten aan het hok begonnen. Het schoot al fijn op. Het hok zelf zat al in elkaar en nu was hij aan de ruif bezig.

„Zie zoo Henk die zit“, zei hij met een

voldaan gezicht, terwijl hij weer een nieuwen spijker van Henkie aanpakte.

„Ik heb niets geen zin meer, Jaap.”

„Geen zin meer?” vroeg Jaap heel verbaasd, „en het gaat nu juist zoo goed.”

„Ja maar ik ben zoo koud.”

„Koud?” En opeens keek Jaap met schrik Henkie aan. Z'n gezichtje was heel bleek en z'n blonde krullen plakten op z'n voorhoofd.

„En je zweet!”

„Ja maar toch ben ik ook koud. Voel maar. En een koud-klam handje werd in Jaap's stevige knuist gelegd.

„Ja, ik voel het”, zei hij alleen, maar z'n hart bonsde van schrik. O, Henkie zou toch weer niet ziek worden? En opeens dacht hij aan Moeders woorden, toen op dien avond, dat ze ruzie hadden gehad.

„Kom maar mee jog, dan gaan we naar Moeder toe en dan drink je een kop heete melk en dan ben je zoo weer warm.”

„Ja”, zei Henkie, van z'n knieën opstaand, terwijl hij het zaagsel van z'n broek afsloeg.

Beschermend legde Jaap z'n arm om hem heen, net als op dien middag toen die jongens hem kwaad wilden doen en toen

voelde hij, dat Henkie over z'n heele lichaam trilde....

„Het hok al klaar jongens?” vroeg Moeder vroolijk, toen ze samen binnen kwamen stappen.

„Nee Moeder”, zei Jaap, „maar Henkie had geen zin meer, hij is zoo koud.”

„Koud? Maar jongen hoe komt dat nu?” vroeg ze bezorgd, terwijl opeens al de vroolijkheid uit haar stem verdwenen was.

„Ik weet het niet”, zei Henkie zacht, „maar ik ben zoo akelig.”

Teeder nam Moeder z'n hand in de hare.

„Nou lieve jongen, zal Moeder je dan maar naar bed brengen en wat warme melk geven?”

Henkie knikte van ja en toen hij eenmaal goed en wel onder de wol lag kwam ze met een beker warme melk bij hem.

„Hier, drink maar uit vent.”

Het zweet parelde op z'n voorhoofd en z'n handen waren nat en toch trilde z'n heele lichaam.

„Ben je nu nog koud jongen?”

„Ja Moeder, koud en warm, maar ik zal nu wel gauw lekker warm worden.”

(Wordt vervolgd.)

ARM LEENTJE.

Leentje was een heel lief meisje;
Leentje was acht jaren oud.
Leentje had heel zwakke voetjes,
Leentje had het altijd koud.

Telkens kwam de dokter kijken
Hoe het met lief Leentje ging;
Maar dan moest ze heel vaak schreien,
't Arme lieve kleine ding.

Voor het raampje in haar kamer,
Stonden bloemen teer en fijn.
Leentje had ze juist gekregen,
Leentje kon er trotsch op zijn.

O, ze hield zooveel van bloemen
Zij begrepen haar zoo goed.
Alles kon ze hen vertellen
En de bloemen, gaven moed.

Moed, voor lieve Leentjes toekomst.
Sprekend: van een bet'ren tijd.
Rijk: ze gaven enkel liefde,
Altijd weer tot troost bereid.

Fluist'rend vroeg nu Leentje: Bloempjes?"
Worden jelui nimmer moe,
Om naar mijn verdriet te luist'ren?
Zeg 't aan Leentje, zeg het, toe."

En het windje suizelt zachtjes,
Langs de bloempjes voor het raam.
En ons Leentje hoort nu duid'lijk:
„Wij zijn met je lot begaan."

Leentje sluit nu stil de oogen,
Ja die stilte doet haar goed.
En de bloemen fluist'ren verder
Van een toekomst licht en goed.

Van den Hemel vol van bloemen
Vol van licht en zonneshijn.
Daar wil Leentje gaarne heen gaan
Ja daar wil ons Leentje zijn.

Daar zal Leentje nimmer schreien
Neen daar is ze ook niet ziek,
Zingend zal ze mede stemmen
In de hemelsche muziek.

JAAP VAN DEN VELDWACHTER

11)

door
MARY POS.

Ze zette den beker neer en dekte hem nog eens toe, maar opeens kwam hij weer cvereind en sloeg z'n twee armen om haar hals.

„Dag moedertje, dag schattebout. . . .”

Stijf drukte ze hem tegen zich aan, terwijl haar oogen vol tranen stonden.

„Dag mijn schat, mijn jongen”, zei ze hem een zoen gevend, „ga nu maar probeeren te slapen hoor, misschien ben je dan weer veel beter als Vader straks thuiskomt.”

Toen ging ze weg, maar liet de deur, die op de kamer uitkwam, openstaan. Met oogen vol angst kwam Jaap weer binnen.

„Wat denkt U Moeder. Henkie zal toch niet ziek worden?”

„Ik weet het niet jongen, maar ik wou dat Vader maar thuis was, die kan het altijd beter zien dan ik.”

„Heeft hij koorts, denkt U?”

„Ik denk van wel. Ik veronderstel, dat hij weer kou heeft gehad. Het weer is de laatste dagen ook heelemaal omgeslagen. Eerst aldoor zoo vreeselijk warm en toen opeens dat onweer en daarna is het zoo-veel kouder geworden.”

„Ik denk, dat Vader op het oogenblik in het dorp is, Moeder, hij moest vanmiddag op het bureau zijn. Zou ik niet gaan vragen of hij even thuis komt?”

„Ja doe dat maar. Maar Jaap denk je er om, dat Vader niet schrikt? Het kalm zeggen hoor.”

„Ja, Moeder.” Gauw zette Jaap z'n pet op, schoot z'n klompen aan en ging naar buiten.

Ja, het weer was heel anders dan een dag of drie terug, toen hij en Henkie nog zoo heerlijk in het gras gelegen hadden. Wat was het toen een warme middag en nu hing de lucht vol dikke grijze regenwolken en de weg lag vol plassen en de weilanden waren drassig. Alles was op 't oogenblik even somber. Grauw was de lucht, grauw de verre weilanden, grauw het dorpje met z'n huizen en kerktorentje. En wat kon alles toch mooi zijn en vroolijk en licht als de zon scheen. Ja, het

was wel een heel verschil. Vlug liep Jaap door. Het liefst had hij meteen maar bij den dokter aangelooopen maar dat kon je toch maar niet zoo direct doen. . . . Henkie kon alleen wel een beetje kou hebben gehad. En misschien was hij morgen alweer heelemaal beter, hij moest zich maar niet zoo gauw ongerust maken. Ja maar, Henkie was heel anders dan andere jongens, die konden tegen een stootje, maar hij niet. En opeens zag Jaap Henk's bleeke gezichtje weer voor zich met de groote blauwe oogen en de blonde krullertjes geplakt op z'n voorhoofd en weer kneep de angst z'n keel dicht. O, als z'n broertje toch eens. . . . Hij moest er niet aan denken, hij zou zich geen raad weten. Buiten adem kwam hij aan 't politiebureau. Net kwam Vader naar buiten en wilde op z'n fiets stappen, maar opeens zag hij Jaap.

„Zoo jongen, wat kom jij doen?”

Jaap dacht meteen aan Moeders woorden, : „vader niet laten schrikken, hoor Jaap.”

„O vader, moeder had graag dat u even thuis kwam, want Henkie voelde zich niet zoo erg goed en dan vond moeder het zoo naar als u zoo laat thuis kwam.”

„Henkie niet erg goed?” vroeg Vader verwonderd, en „vanmiddag toen ik wegging was hij nog goed.”

„Ja maar het kwam opeens opzetten.”

„Nu ik ga direct naar huis, ik ga maar op de fiets Jaap, anders duurt het zoo lang eer ik terug ben hè?”

„Ja, goed vader.”

Hij zag vader al kleiner en kleiner worden, tot hij op 't laatst bij een bocht van den weg verdween. Vlug liep Jaap door. Nu zou Vader toch wel thuis zijn, dacht hij. O wie weet hoe goed Henkie alweer was, het hoefde toch juist geen koorts te zijn. Misschien was hij alleen een beetje koud in de schuur geworden. . . . Hij werd heusch een beetje vroolijker en was lang niet meer zoo angstig. De zon kwam juist even tusschen de wolken doorgluren en maakte alles opeens zonnig en licht. Jaap voelde zich weer heelemaal anders worden. Hij moest ook niet zoo gauw bang zijn. . . . Dat gaf niets. Net schopte hij zijn klompen uit en wilde binnenstappen toen Vader uit de keuken kwam en meteen wist Jaap dat het wèl erg was! Vaders gezicht stond heel bezorgd. Vragend zag hij hem aan.

„Ik ga even naar het dorp Jaap om den Dokter te halen. Henkie heeft hooge koorts.”

Zonder iets te zeggen ging Jaap naar binnen. De deur van de slaapkamer stond open en Moeder zat bij Henkies bed. Z'n gezichtje was vuurrood. Hij sliep, maar lag telkens te ijlen.

„O Jaap, wat een mooie konijntjes! Mag ik die hebben? Wat aardig toch van Jaap om me die te geven.”

Een paar groote tranen rolden langs Jaap's wangen. „Moe — Moe — is het erg?” vroeg hij zacht.

„Ik weet het niet jongen”, fluisterde ze. „Vader is naar den Dokter, dus zullen we het gauw genoeg weten... We zullen maar moed houden Jaap en voor Henkie bidden hè en zul jij nu zus en kleine broer zoet houden? Dan blijf ik bij Henkie.”

„Ja Moeder.”

Zacht trok Moeder de deur achter hem dicht, maar aldoor hoorde hij Henkie

praten, en steeds had hij het over de konijntjes.

Tegen den avond kwam Dokter. Hij zei niets maar schreef alleen maar een receptje voor, doch den volgenden dag wisten ze wat het was: „longontsteking”.

O wat waren het vreeselijke dagen. Jaap wist van verdriet niet wat hij doen moest. Bijna den geheelen tijd lag Henkie buiten bewustzijn en dokter kwam wel drie keer per dag.

's Nachts lag Jaap uren wakker en hoorde Henkie ijlen. Soms kon hij het in bed niet uithouden, en liet zich er heel stil uitglijden en ging in een hoekje van de huiskamer zitten op een plaatsje waar hij Henkie kon zien liggen. Dan zag hij Vader of Moeder bij het bed zitten waken. Zij hadden daar nog een bed neergezet en wisselden elkaar af. Maar van slapen kwam niet veel en soms zaten ze samen bij Henks bed.

(Wordt vervolgd).

KEESJE EN DE REGEN.

Het regent, regent druppels
Den heelen lieven dag.
Klein Keesje zit te pruilen,
Nu hij niet buiten mag.

De druppels vallen glinst'rend
Op plas-bedekte laan.
En Keesje zou zoo gaarne
Daar leuk eens spelen gaan.

Al loopend door de plassen
En spattend in het rond
De vele modderspatten,
Die hij in plassen vond.

Al werd zijn bloesje viezer
En kous en broekje nat,
Dát kon den schelm niet schelen,
Dát vond hij nog eens wat.

Maar Moederlief zegt: „Keesje,
Speel thuis maar met je bal,
Je knikkers of je paardje;
'k Wed, dat 't bevallen zal.”

Klein Keesje schudt zijn hoofdje
En pruilt met zwart gelaat:
„'k Wil niet met paardje spelen,
Maar knikk'ren op de straat.”

Maar Moederke is wijzer
Dan onze kleine broer,
Ze houdt het ventje binnen,
Speelt met hem, op den vloer.

En 't samenspel met Moeke
Vindt hij toch ook erg fijn;
Zijn grommende gezichtje
Wordt licht — als zonneshijn.

En later speelt hij heerlijk
Met knikkers, paard en boek,
En zit tevreden — lachend
In den huiskamer-hoek.

En buiten gaat het: tik-tik,
Tik, tik, tik, tikkerdetik.
Het plast daar op de boomen,
De ruiten, en... op Fik.

Want buurmans Fik liep buiten
Met piekjes nattig haar.
Maar Keesje zat fijn binnen
En kék niet eens er naar.

J. J. BAS.

JAAP VAN DEN VELDWACHTER

12)

door
MARY POS.

Den derden dag werd er een telegram naar tante Hendrika gestuurd en toen begreep Jaap dat het met Henkie achteruit ging....

Dien avond lag hij heel lang op z'n knieën en smeekte God of Henkie toch beter mocht worden. Toen kroop hij stil in bed, maar er was niemand die hem zooals anders goeden nacht kwam zeggen. Jaap kón maar niet slapen. Hij lag maar in de donkerte te turen en te luisteren naar alle geluiden in huis. Maar eindelijk kon hij het in bed niet meer uithouden. Zacht liet hij er zich uitglijden en liep naar het raam toe.

De maan scheen en de sterren flonkerden.... Het was daarbuiten nu zoo rustig en vredig, net of er heelemaal geen verdriet op de wereld was.

En daar binnen lag Henkie en wie weet hoe gauw hij sterven zou. — O, hij moest er niet aan denken.... En terwijl een paar groote tranen langs z'n wangen biggelden, vouwde hij de handen en tuurde naar den sterrenhemel.

„O Heere God, laat Henkie alstublieft nog niet doodgaan, maar maakt U hem alstublieft nog beter." Toen ging hij stil de slaapkamer uit, waar kleine broer en zus heel rustig sliepen en ging op z'n plaatsje bij het raam in de huiskamer zitten, net waar hij Henkie kon zien.

In het licht van het kleine lampje zag hij Moeder zitten. Ze had haar oogen gesloten en haar handen gevouwen. Zacht bewogen haar lippen.... Moeder bad. En daar opeens hoorde hij Henks stemmetje „Moe — Moedertje...."

Jaap schrok ervan en ook Moeder zag hij schrikken.

„Ja mijn lieveling, hier is Moeder."

„Ik heb.... zoo'n.... dorst", zei hij hijgend.

Teeder gaf ze hem te drinken.

„Hier mijn jongen, drink maar...."

„Waar.. is.. Jaap.. Moeder..?"

Haastig kwam Jaap overeind, z'n handen trilden.

„Hier ben ik Henkie", zei hij met bevende stem.

„Zitten.. de.. konijntjes.. al in.. 't hokje?"

„Ja Henkie", zei hij, z'n tranen wegslikkend.

„Ze.. zijn.. echt.. van.. mij.. hè? Zal je.. er.. goed.. voor.. zorgen?"

„Ja", knikte Jaap, maar hij kon niets zeggen.

„Stil vent, ga nu weer slapen", zei Moeder, „anders wordt je zoo moe. En Jaap ga jij nu ook weer naar bed?"

„Ja Moeder."

„Geef Henkie maar een zoen."

Voorzichtig boog Jaap zich over het bed en gaf hem een zoen op z'n wang. Wat was z'n gezichtje mager geworden en wat ging z'n adem hard....

„Dag Henkie...."

„Dag.... Jaap."

Toen ging Jaap weg en huilde zich in slaap.

Dien volgenden morgen kwam tante Hendrika. Henkie was buiten bewustzijn en zong brokstukken uit Zondagsschoolversjes, die Jaap en Moeder hem geleerd hadden.

Bitter huilende ging ze weer naar de huiskamer waar Jaap Lieneke en kleine broer zoet hield.

Zooals vroeger probeerde hij haar zoo veel mogelijk uit den weg te gaan, bevreesd dat ze zich weer aan hem zou ergeren, doch nu in haar groote verdriet kwam ze telkens naar hem toe.... Jaap wist niet wat hij er aan had.... Zoo lief en vriendelijk was tante nog nooit tegen hem geweest.... Telkens, terwijl ze voor hun eten zorgde en de boel opruimde, begon ze tegen hem te praten. Maar hij begreep niet dat tante Hendrika, nu ze zoo'n groot verdriet had, ook zoo graag iemand had met wien ze er over kon praten. Waaróm ze zoo lief deed, wist hij niet.... maar het was of er een pak van z'n hart viel. Hij had het vreeselijk gevonden toen hij dat telegram naar het postkantoor had moeten brengen.... Bij al hun verdriet nu ook nog tante Hendrika... En hoe heel anders was ze nu.... Ondanks z'n verdriet vond Jaap dát heerlijk.

Dien avond wist Jaap dat Henkie niet meer beter zou worden. Hij had het Dokter hooren zeggen. Hij stond juist in het schuurtje op hetzelfde plekje, waar dezen winter de turven gelegen hadden en waar hij toen met Kerstmis z'n appels en noten verborgen had. Hij bleef daar staan en huilde uit.... Maar opeens kwam er

iemand aan. Het was tante Hendrika. Haar gezicht was rood behuild.

„Jaap ben je hier?”

„Ja tante....”

„Kom maar binnen jongen, waarom sta je hier zoo alleen?”

O, wat klonk haar stem lief, was dit dezelfde tante Hendrika?

„O tante, tante”, snikte hij, terwijl hij naar haar toeging.

„Wees maar stil jongen. Henkie gaat naar den Hemel en is dat niet heerlijk voor hem? Dokter heeft gezegd, dat hij toch nooit oud zou kunnen worden. Wie weet hoeveel pijn hem nu bespaard is gebleven. God weet het immers het beste Jaap? Hij haalt Henkie nu bij Hem thuis. En nu moet jij een flinke jongen zijn en een steun voor Vader en Moeder. En zullen wij dan ook goede vrienden worden Jaap?”

„Ja, ja tante”, zei hij snikkend en gaf haar voor het eerst van z'n leven een zoen.

Toen gingen ze samen naar binnen om Henkie voor het laatst goedendag te zeggen....

HOOFDSTUK VII.

Er waren alweer een paar maanden verloop en het leven ging weer z'n gewonen gang.

Tante Hendrika was al dien tijd gebleven. Vroeger zou Jaap dat vreeselijk gevonden hebben, maar nu niet meer. Het was zoo prettig voor Moeder, want nu was die niet zoo alleen als Vader en hij wegwaren. Moeder was erg bleek en mager geworden, en Jaap was eerst zóó bang geweest dat ze ook ziek zou worden, maar dat was gelukkig niet gebeurd. Hij had God aldoor gebeden of Hij haar daarvoor bewaren wilde. Ook was ze veel stiller dan vroeger en Vader ook, maar toen hij daar eens met tante Hendrika over sprak, zei die, dat het vanzelf wel weer beter zou worden. Zelf was tante aldoor opgeruimd, zeker om moeder ook weer vroolijk te maken, maar toch wist Jaap, dat ze steeds aan Henkie dacht, want dikwijls hoorde hij haar 's avonds in bed huilen. Hij zelf dacht altijd aan Henkie, altijd.... Maar hij hield zich dapper en praatte zoo weinig mogelijk over hem, om vader en moeder niet verdrietiger te maken. Zoo ging de zomer voorbij en het begon alweer najaar te worden. Alle Zondagmiddagen, als vader geen dienst

had, ging hij met Jaap wandelen. Het werd nu heel mooi buiten. De bladeren verkleurden en werden rood en geel en bruin. Niet ver van hun huis was een lange laan met prachtige groote boomen en daar was het nu toch zoo mooi. De laan lag midden in het land, vanuit de verte kon je haar al zien. De grond was er nu bezaaid met bladeren, net of je over een dik tapijt liep. Je voeten zakten er heelemaal in weg en met iederen storm kwamen er weer nieuwe bij, net zoolang tot de boomen geen enkel blad meer over hadden. Toen staken ze hun kale armen in de lucht en waren lang zoo mooi niet meer. Nu was het wachten weer op het voorjaar....

Het was heel stil in den omtrek. Over de velden lag een lichte grijze nevel en aan den hemel hing de maansikkel.

Bij de groote schuur stond Jaap en dekte de konijnen nog eens goed toe. Opeens ging de achter deur open en kwam vader naar buiten.

„Kun je het af, Jaap?”

„Ja vader, ik ben zoo klaar.”

„k Vond dat je zoolang wegbleef.”

„Ja, maar deze ruif was er uitgevallen, 'k zal hem morgen eens goed vasttimmeren. Maar nu ben ik klaar. Ziezoo.”

(Wordt vervolgd.)

RAADSELTJES.

Welke „bus” heeft ruimte gegeven aan het grootste aantal personen?

ontdekte.
Columbus, toen hij een nieuw werelddeel

Als ik hout eet, worden mijn tanden stomp, als ik ijzer eet worden ze scherp. Wie ben ik?

De zaag.

Waarom is een onzindelijke, vuile jongen als flanel?

wordt.
Omdat hij krimpt als hij gewasschen

Waarom dragen politie-agenten glimmende knopen aan hun jas?

Om haar te kunnen sluiten.

Wat was het grootste eiland vóór Australië ontdekt werd?

Australië natuurlijk!

JAAP VAN DEN VELDWACHTER

13) door
MARY POS.

Zwijgend bleven ze even samen staan, vader en Jaap en tuurden naar de verre weilanden waar nu de schapen als kleine eilandjes uit den nevel te voorschijn kwamen... Het was een mooie stille avond en heelemaal niet koud, al was het bijna November. Zacht flonkerden de sterren en de maan was nu net een scheepje, vond Jaap, dat daar vlug voortdreef... Daar boven hem was de hemel en daar was Henkie... Soms kon hij zóó erg naar hem verlangen, en voelde hij zich zóó alleen. Maar vader en hij waren nu nog meer samen dan vroeger en vader was de beste

kameraad dien hij had. Stil stonden ze daar, beiden de handen in de zakken geduwd, die groote breede vader en die tengere Jaap. Hij zag hoe ook vader naar omhoog keek. Ook hij dacht nu misschien aan Henkie, aan z'n lieven blonden jongen... En opeens zag Jaap hoe twee tranen langzaam langs vaders wangen rolden...

„Stil weer, hè vader”, zei hij met heesche stem, omdat hij vader niet kón zien huilen, en omdat hij op dat oogenblik niets anders wist te zeggen. Met een diepe zucht keerde vader zich naar hem toe: „Ja, mijn jongen.”

Even later bleef het weer stil. Aan hun voeten, in de breede sloot, die langs hun huis en zoo dwars tusschen de velden liep, lag hun roeiboort, en terwijl vader daar langzaam op toe liep, zei hij:

„Ik had eigenlijk nog wel zin om een eindje te roeien, al heb ik geen dienst, het weer is nu zoo mooi.”

„Mag ik dan mee vader?” vroeg Jaap gretig.

Even twijfelde vader: „Nou vooruit dan maar, maar je jas aantrekken hoor!”

„Ja vader.” Jaap holde al naar binnen, grabbelde in het donkere schuurtje naar z'n jas. Ook vader trok z'n jas aan, een lekker warme korte jas, met een dikke voering en veel zakken, zooeen als Jaap later beslist ook dragen wou. Moeder kwam op 't leven, dat ze maakten, af.

„k Ben zóó terug, vrouw, Jaap en ik gaan even een eindje roeien. Met een 20 minuten zijn we er weer hoor.”

Gauw gaf Jaap moeder nog een zoen, als moest hij een verre reis maken en holde toen naar buiten, waar vader de boot reeds los maakte.

„Mag ik roeien, vader?”

„Goed, dan neem ik ze straks weer eens over.”

Met z'n stevige jongensknuisten pakte Jaap de riemen en roeide met flinke slagen verder.

„Kalm aan Jaap, het weer is te mooi om ons te haasten.”

Geluidloos gleeed de boot nu door het water, de riemen waren goed gesmeerd en piepten heelemaal niet. Door de effen sloot werd nu een scherpe voor getrokken; de boot sneed door het water. Zachtjes kabbelden de golfjes tegen den kant aan. Vlak voor hun boot scheen het maantje in het water, en telkens stuurde Jaap er op af, maar aldoor bleef het hen voor.

„Grappig hè Vader, dat de maan met ons meegaat.”

„Ja jongen.” Maar Vaders aandacht was niet bij hetgeen hij zei. Scherp tuur-

den z'n oogen door den nevel naar het land, links van hen.

„Houd eens op met roeien, Jaap”, zei hij opeens heel zacht. Direct deed Jaap wat hij zei.... Zou Vaders iets zien?... Wat is er Vader?” fluisterde hij, maar hij kreeg geen antwoord. Rechtop stond Vader in de boot en tuurde strak voor zich uit.

„Vlug naar den kant, Jaap”....

Even daarna stootte de boot tegen den oever aan. „Roei maar langzaam verder, Jaap”.... fluisterde Vader, „maar wacht op me bij dat riet daar.. zie je?... daar!

„Ja, Vader, maar wat is er dan toch?

„Ik denk van een schapendief....

Toen kroop Vader behoedzaam tegen den hoogen kant op en was even daarna al kruipende in den nevel verdwenen.

(Wordt vervolgd).

MIMI'S LOGÉ.

Elsje 'n allerlieft klein meisje
Is bij Mimi gelogéerd
Mocht op Mimi's kamer slapen,
Juist zooals ze 't had begeerd.

's Morgens vroeg, nog geen zes uren,
Zit klein Elsje recht in bed;
Zit naar Mimi's kast te turen,
Naar het mooie poppenbed.

Kon 'k maar uit mijn bedje komen
Maar de kanten zijn zoo hoog.
'k Zal er over moeten klaut'ren,
Ernstig Elsje overwoog.

Eén, twee, drie niet langer denken
Al haar teentjes tusschen 't gaas,
Dan zich aan den rand ophijschen.
'n Echte groote klauterbaas.

Met één sprong staat kleine Elsje
Boven op het dikke vacht.
Dat ze zoo hoog reeds kan springen
Had ons Elsje niet gedacht.

Nu loopt Elsje op haar teentjes
Naar de speelkast met de pop.
Eerst een stoeltje op de tafel,
Daar stapt Elsje boverop.

Nu staat Elsje voor de speelkast
Ziet daar al dat moois eens aan,
Neemt ze stuk voor stuk in handen,
Niets blijft onbekeken staan.

Als ze alles heeft bekeken,
Neemt ze 't mooie poppenbed.
Klautert haastig naar beneden
Netjes alles recht gezet.

Mimi aan al dat gerommel
In haar kamer niet gewend,
Opent nu de groote oogen,
Zit nu plotsling overend.

Elsjes groote bruine oogen
Lachen nu vol overmoed,
Goeden morgen lieve Mimi,
Gaan wij spelen? vind je 't goed?

Mimi was al overwonnen.
't Bedje werd nu omgezet
In een mooi lichte kamer,
Voor de poppen, wat een pret.

'n Deken moest als vloerkleed dienen
't Kussen was de Canapé,
't Voetenbankje was de tafel.
Op de tafel stond de thee.

De speelgoedkast moest het ontgelden
Alles werd eruit gehaald:
Prentenboeken, poppenstoeltjes,
Ella, Jantje, Keesje en Aalt.

Ieder kreeg z'n eigen plaatsje.
't Zag er heel gezellig uit.
Aan de kanten de gordijntjes,
Juist als voor een echte ruit.

't Is een mooie poppenkamer
Sprak nu Mimi met gewicht,
En klein Elsje knikte statig,
Zette een alledolst gezicht.

Zullen wij maar thee gaan schenken
Want de popjes zijn wat klein.
Na de thee gaan wij ons kleeden,
Gaan dan met de boemeltrein.

Om een hoekje keek nu Moeder.
Lachend vroeg ze mag ik mee?
Op een blaadje keurig netjes
Bracht ze aan de meisjes thee.

HARMINA.

JAAP VAN DEN VELDWACHTER

14) door
MARY POS.

Eenzaam bleef Jaap achter, roeide langzaam verder.... Heet waren z'n handen en z'n hart klopte als een hamer.... Hè, kon hij nu toch maar iets voor hem doen.

Wie weet waren er wel meer dan één, en moesten ze dan eens met Vader gaan vechten.... Maar zodra hij iets hoorde zou hij er op afvliegen.... Doch nu maar stil afwachten en doen wat Vader gezegd had.... Maar wat was dat? Scherp keek Jaap toe, daar tusschen het riet verscholen lag een groote roeiboot. En dat hier midden in het land? Dat was niet pluis, dat was beslist de boot van den dief. Opeens flitste er iets door Jaaps hoofd.... Ja, dat zou hij doen. Vlug stuurde hij op de boot af, maakte met bevende handen het touw van de riem los, die rechtop in het water stond en bond het aan z'n eigen boot. Maar wat was dat? Nu zat z'n eigen boot aan den grond vast! O, wat moest hij nu beginnen? Wild trok hij aan de riemen.... Vader stond misschien reeds te wachten bij het riet. Moesten ze hem eens achterna zitten en hij daar vlug in de boot willen springen.. Het zweet stond op z'n voorhoofd en de tranen sprongen in z'n oogen. „O Heere, help nu toch, help nu toch alstublieft”, bad hij half huilend.... Schrap zette hij zich op het bankje, z'n klompen uitgeschopt, z'n voeten tegen een richel, en weer boog hij zich met volle kracht ach-

terover, hing letterlijk aan de riemen, en opeens.... opeens.... daar schoot de boot los.... midden in de sloot.... „O Heere ik dank U, ik dank U”, jubelde hij. Toen roeide hij vlug tot aan de rietschoof, de andere roeiboot achter zich aan. Daar hield hij halt, zette z'n kraag op en bleef in het riet wachten tot vader zou komen.. Doodstil was het; alleen hoorde je nu en dan het eenzaam blaten van een schaaap of de schreeuw van een nachtvogel.... Kwam vader nu toch maar.... Jaap werd zoo onrustig.... Opeens meende hij iets te hooren, midden in het land.... en meteen daarop klonk vaders stem duidelijk vanuit de verte: „Halt.. Politie..!” Jaap schrok op, ging rechtop in de boot staan en tuurde in de richting waar het geluid vandaan kwam, maar door den dikken nevel was er niets te zien. Weer hoorde hij vaders stem, maar nu dichterbij, en toen een geluid als van menschen, die elkaar achterna zaten. Dof ploften de voeten op het land.... al dichterbij kwamen ze.... al nader.... zou het vader zijn of de dief? Jaaps hart klopte in z'n keel, hij zat met de hand aan de riemen, gereed om zoo weg te roeien.... En daar opeens kwam een donkere gestalte in vliegende vaart uit den mist te voorschijn, nam een sprong op de plaats waar de andere roeiboot gelegen had en plofte midden in het water! Hoog spatte het water op.... „Vader, vader”, gilde Jaap.

„Ja jongen, hier ben ik”, hoorde hij opeens een hijgende stem op den oever. Op de plaats waar het water omhoog gespat was, kwam nu een hoofd boven. „Help, help, help”, schreeuwde een doodelijk verschrikte stem.

„Ja, ja, we komen bij je”, hijgde vader, terwijl hij in z'n eigen roeiboot sprong, en vlug naar den drenkeling toeroeide. Kramp-

achtig klemde deze zich aan den rand vast en met vereende krachten heeschen ze hem binnenboord.

„Jansen, Jansen, dat is de derde keer dat ik je betrap”, zei vader hoofdschuddend; toen nam hij weer aan de riemen plaats en roeide met krachtige slagen naar huis. De drenkeling zei niets, maar zat somber op het bankje tegenover vader voor zich uit te staren en rilde hevig van de kou. Z'n pet had hij verloren toen hij in het water viel en z'n natte haren plakten op z'n voorhoofd. Knarsend schoof de boot tegen het walletje aan. Met een zucht van verlichting sprong Jaap er uit en maakte haastig het touw vast. Ziezoo, hun avontuurlijke tocht was ten einde. Wat was alles nog goed afgelopen. . . . Nu zou vader wel met Jansen naar het politiebureau gaan. .

„Kom eerst maar mee naar binnen Jansen, want zoo kun je niet naar het dorp toe, je zoudt ziek worden”, hoorde hij opeens vader tot z'n groote verbazing zeggen.

De deur werd al geopend en met een lamp in haar hand stond moeder op den drempel.

„Zoo, zijn jullie daar eindelijk? Wat zijn jullie lang weggebleven. Ik werd al ongerust. . . .” Toen zag ze dat ze niet alleen waren, maar er nog iemand bij hen was.

„Ga maar naar binnen Jansen”, zei vader. Zwijgend deed hij het, maar op z'n gezicht teekende zich de grootste verbazing af.

„Zeg vrouw, misschien heb je wel even droge kleeven voor Jansen, en geef zoolang dat blauwe pak van mij maar.”

Vlug ging moeder naar binnen en Jaap achter haar aan.

„Wat is er gebeurd?” fluisterde moeder, terwijl ze voor de kast neerknielde en kleeven voor den man zocht.

„Jansen stal weer eens schapen”, fluisterde Jaap terug, „en toen is hij midden in de sloot gesprongen.”

(Wordt vervolgd)

DE WANDELING.

Keurig netjes in de kleeven
Leunend hangend op elkaar
Zitten zeven stijve poppen
In den wagen bij elkaar.

Lotje mag naast Mientje zitten
Treesje mag op Keesjes schoot
En de beer, die groote, lobbjes,
Neemt den neger op zijn poot.

Greetje met haar mooie haren
En haar jurk met kanten aan
Die mag tegen het bankje leunen
Kan dan ook den neger steunen

Zoodat niemand om kan slaan
En het kleedje met de strikjes
Hangt er keurig overheen
Niemand mag zich meer bewegen

Ook niet meer een handje geven
Poppenmoeder schudt van neen
En de poppen zijn gehoorzaam
Draaien zelfs de oogen niet

Zoodat poppenmoeder dankbaar
Telkens naar haar kind'ren ziet
Vol van moedertrots duwt Klaartje
Al de kind'ren voor zich uit.

Zachtjes gaat ze 'n liedje zingen
Van een tol en and're dingen
En loopt zoo het laantje uit.
Om den hoek staan groote jongens

Klaartje wordt een beetje bang
Wil vlug langs hen henen rijden
Wil den grootsten jongen mijden
Maar zij zien klein Klaartje al lang.

Allo! jongens kijk eens even
Wat een malle negerpop
En die beer daar met die oogen
Wat heeft hij een reuzenkop.

In haar angst wordt Klaartje moedig
Pakt fluks al haar poppen saam
Loopt zoo hard haar beentjes kunnen
Regelrecht weer naar de laan.

Schreiend komt ze 't huis in loopen
Moeder! Moeder! roept ze nu
Al die groote nare jongens
Allen waren even ruw.

Moeder ging nu Klaartje troosten
Maar dat was niet vlug gedaan
Nooit ging Klaartje verder wand'len
Dan bij Moeder in de laan.

HARMINA.

JAAP VAN DEN VELDWACHTER

15)

door
MARY POS.

„O.... Ziezoo, hier heb je vast droge kleeren”, zei moeder, terwijl ze weer naar achteren ging. „Man, man, wat bibber je... Ik zal gauw even een kop koffie voor jullie halen.”

Stom van verbazing keek de man moeder aan. Op zoo'n ontvangst had hij nooit gerekend. Even daarna kwam ze weer terug met twee dampende kopjes.

„Alsjeblieft.”

„Dank u wel”, zei de man met een heesche stem. Hij zag doodsbleek en rilde nog steeds, maar toen hij de koffie opgedronken had, kwam er toch weer een beetje kleur op zijn gezicht.

„Klaar?” vroeg vader. „Nu dan gaan we. Vrouw, je wilt de kleeren van Jansen zeker wel drogen hè, dan kan hij die morgen weer aan.” Toen stapten ze beiden naar buiten en waren spoedig in de donkerte verdwenen. Een uurtje daarna was vader weer terug.

Jaap had intusschen het heele verhaal aan moeder gedaan. „Alles goed gegaan?” vroeg ze.

„Ja hoor”, zei vader, „ik had in 't geheel geen moeite met hem. 't Spijt me voor den man, want hij heeft een groot gezin, maar hij kan het stelen maar niet laten. 'k Ben nog even bij z'n vrouw aangeloopen om te zeggen, dat hij niet thuis kwam. Den heelen weg zei hij geen woord, maar toen we eindelijk op het bureau waren en ik terug wilde gaan, zei hij: „Verburg, ik dank je wel hoor en ik beloof je, dat als ik eenmaal weer uit de gevangenis kom, ik niet meer zal stelen.” Ik wist niet wat ik hoorde, maar ik zei: Nou man, ik hoop voor jou en je vrouw en kinderen, dat je je woord houdt, want er is werk genoeg te krijgen en als jij je best doet, weet ik wel een boer, die je gebruiken kan.”

Dien avond lag Jaap nog heel lang wakker en dacht nog eens aan alles wat er gebeurd was. En tenslotte dankte hij God dat hij zoo'n goede vader en moeder had en viel toen in slaap.

HOOFDSTUK VIII.

Het liep tegen St. Nicolaas en Jaap's hoofd was er vol van. Hij wilde voor allemaal een cadeautje koopen en dan surprises maken. Toch zou het niet zoo'n erge leuke St. Nicolaas worden, dat begreep Jaap wel, maar ze zouden toch allemaal iets krijgen, had vader gezegd. Vooral Lieneke praatte er den heelen dag over.

„Moeder?” vroeg Jaap op een avond in de week voor St. Nicolaas, „mag ik morgen voor zus en broer Sinterklaas spelen? Vorig jaar deed u het altijd, toen hebt u wel drie avonden ingegoooid, weet u nog wel? En zus praat er steeds over en als St. Nicolaas nu heelemaal niet komt....” Even streek moeder over Jaaps ruige haar: „Goed mijn jongen, doe jij het dan nu maar.”

„Nou moeder, dan koop ik voor een paar dubbeltjes pepernoten en ook appels, hè, want die toonen zoo en zijn toch niet duur.”

„Goed, en dan zal ik een pond taai-taai koopen.”

„Hè ja.”

Den heelen avond zat Jaap er aan te denken. Uit het schuurtje zou hij komen, erg hard op den grond stampen natuurlijk en vragen of er zoete kinderen waren en dan pepernoten strooien. Maar hij zou ze niet bang maken, want dat was niet leuk. Dan gingen ze misschien huilen en was alle pret weg. Hij had wel eens gehoord dat ze een emmer namen met een ketting er aan, om goed leven te maken en ook een grooten zak om de kinderen er in te stoppen, maar dat vond hij niet leuk en Vader en Moeder wilden ook niets van bangmakerij weten. Nee, hij zou erg aardig tegen ze doen.... Hij zat zich te verkneuteren als hij er aan dacht....

Z'n gedachten waren den volgenden dag op school niet erg bij z'n werk. Nu hadden ze tijdelijk voor de hoogste klas een anderen onderwijzer gekregen, een heel jongen onderwijzer, met wien de jongens niet veel op hadden. Hij was vrees'lijk streng en sloeg direct. 'n Heel verschil met hun eigen meester, die tegelijk hoofd van de school was en nooit sloeg. Maar die was ongesteld, „overspannen”, had de dokter gezegd. Hij lag wel niet in bed, maar kwam iederen dag slechts even op school kijken en ging dan

weer weg. Tot dusver had Jaap nog geen straf van „de nieuwe” gehad, maar dien

dag kreeg hij een aantekening voor onoplettendheid, omdat hij bij de leesles niet wist waar het was. Hij zat juist weer aan den avond te denken en hoorde kleinen broer al zeggen met zoo'n lief stemmetje: „Dank U, Sinterklaas”, maar meteen klonk meesters stem: „Ga jij eens door, Jaap.” Met een vuurroode kleur staarde hij op de bladzij, maar wist niet waar het was. „Een Aantekening”, klonk het.

Wat jammer, dacht hij spijtig. Het scheelde direct zoo'n stuk in je cijfer op het rapport. Meester Roos zou het niet gedaan hebben, maar gezegd:

„Wel Jaap, wat scheelt jou vanmiddag? St. Nicolaas in je hoofd? Opletten hoor jongen! Anders....!” En dan hief hij het aantekeningboekje dreigend in de hoogte en lachte tegelijk. Ja, die meester.... die goeie meester.... Alle jongens hielden van hem....

Vier uur sloeg de klok. Hè gelukkig.... Wat had die middag lang geduurd.

.... Nu gauw de pepernoten en de taaien en de appels halen en dan naar huis zoo vlug hij kon. — Meester had gedankt en Jaap wipte uit z'n bank.

„Wat heb jij een haast „Jacob”, blijf jij nu nog maar eens even zitten. Ga jullie maar heen, jongens.”

Medelijdend keek Jaaps buurjongen Klaas Krijgsman hem aan. Jaap had hem verteld, dat hij voor Sint Nicolaas zou spelen.... Hij moest toch nog zoo'n eind loopen ook.... en zoo mooi was het weer niet.. Wat een gemeenerd die meester..”

„Morrie”, zei hij tegen Jaap en ging toen ook weg. Tranen van machteloze woede sprongen in Jaap's oogen. O, wat gemeen toch, wat gemeen. — Hoe vaak sprongen de jongens niet uit de bank en nooit had hij er nog wat van gezegd en nu moest hij blijven zitten.... Doodstil was het nu in de klas, waar het anders zoo rumoerig was. Langzaam werd het donkerder en Jaap vond, dat de klok hoe langer hoe harder tikte. Meester zat voor de klas en keek de schriften na.... Diep zuchtte Jaap.... Kwart over vier al.... Zou hij vragen of hij weg mocht? Ja, doen maar, misschien hielp het.

Aarzelend stak hij zijn vinger op.... Meester zag niets.... „Meester”, zei hij zacht. Geen antwoord.... „Meester”.... Vragend keek hij op. „Mag ik gaan, meester?”

„Vertel me eerst maar eens waarom je zoo'n haast had.

(Wordt vervolgd).

STOUTE LORRIE.

„Lorrie mag zoo stout niet wezen!
Vader kan de krant niet lezen.”
Maar had moeder ook verdriet,
Lorrie liet het schreeuwen niet.

Maar later kreeg hij toch berouw,
Als hij met vriendjes spelen wou,
Dan lachte iedereen hem uit:
„Je bent een huilebalk! Sliep uit!”

E.

JAAP VAN DEN VELDWACHTER

16)
door
MARY POS.

Jaap kreeg een gloeiende kleur. Zou hij het zeggen? Het was zoo gek eigenlijk.

„Nu?” klonk Meester's stem ongeduldig.

„Ik zou thuis voor Sint Nicolaas spelen, Meester”, zei hij verlegen.

Een spottend lachje vloog langs Meester's mond.... „Jij St. Nicolaas? Jij?”

Jaap gaf geen antwoord, met z'n lippen op elkaar geklemd vocht hij tegen z'n tranen. Hij voelde zich dood ongelukkig.

„Nu, ga maar.” Zwijgend verliet hij het schoollokaal. Maar bij de deur riep Meester hem terug. „Kun je niet groeten?” zei hij met een rimpel in z'n voorhoofd. Alles in Jaap was in opstand, maar de angst, dat hij weer zou moeten blijven, deed hem groeten.

„Dag... Meester”, zei hij hokkend en onverstaanbaar. Maar o, wat had hij een hekel aan hem. Was dat nu een Meester? Toen trok hij de deur achter zich dicht, liep de donkere gang door en sjokte den dorpsweg af. Zou hij nu nog wel voor St. Nicolaas spelen? Hij? En Meester vond het zoo bespottelijk. Al z'n zin was er nu toch af.... Maar dan dacht hij weer aan die teleurgestelde gezichtjes van Lieneke en kleinen Broer, als St. Nicolaas niet zou komen; hij had ze al verteld wat er dien avond gebeuren zou....

Hij was den winkel genaderd waar hij zijn boodschappen moest halen en aarzelend stapte hij naar binnen. Er werden juist een paar menschen geholpen, waar Jaap op moest wachten en langzamerhand werd zijn verdriet iets minder. Het kwartier in dat donkere schoollokaal leek nu wel een booze droom.... Alles in het winkeltje was even gezellig en gewoon als altijd. De koperen weegschalen en gewichten glommen in het lamplicht, de zakken en zakjes bengelden in dikke trossen boven de toonbank. Het licht brandde helder en het dikke vrouwtje schoof bedrijvig heen en weer en praatte en woog haar waren af en nam het geld in ontvangst. Jaap's oogen volgden al haar bewegingen: Kruidenier te zijn leek hem ook wel een prettig baantje toe, maar het liefst werd

hij toch maar bouwboer.... Voor hem stond een klein haveloos meisje. Haar hoofdje kwam net boven de toonbank uit en een klein blond vlechtje met een stopdraadje er omheen hing op haar rug. Het was een dochtertje van Jansen, den man dien vader betrapd had, toen hij schapen stal.

„Wat moet je hebben?” vroeg de vrouw achter de toonbank aan het kleine meisje, maar lang niet zoo vriendelijk als zij het aan de anderen vroeg.

„Een half ons thee”, zei het kind zacht.

„Heb je geld bij je?”

„Nee”, schudde ze.

„Dan krijg je het niet hoor, jullie hebt toch al zooveel schuld. Zorg eerst maar dat ik dat geld krijg.”

„Moeder heeft zoo'n trek in een kopje thee”, zei het meisje half huilend, „en toen heeft m'n zusje me hierheen gestuurd. Moeder is ziek.”

„Ik kan er niets aan doen hoor. Ik heb al lang genoeg geduld met jullie gehad en m'n geld krijg ik toch niet meer.”

(Wordt vervolgd)

JAAP VAN DEN VELDWACHTER

17) door
MARY POS.

Schoorvoetend ging het meisje naar buiten, de kou weer in. Met wijdgeopende oogen had Jaap alles aangezien. Wat vreeselijk, wat vreeselijk.

„En jij Jaapje, jij kwam zeker je boodschappen halen hè? Alsjeblieft.”

Zwijgend pakte Jaap ze aan, betaalde en vertrok, maar aldoor dacht hij aan het kleine meisje en haar zieke moeder. Stel je eens voor dat zijn moedertje ziek te bed lag en verlangde naar een kopje thee en ze het haar toch niet konden geven.... En opeens bleef hij staan.... Voorzichtig legde hij zijn tasch op den grond en haalde z'n portemonnaie te voorschijn.... Toen grabbelde hij met handen blauw van de kou het geld eruit. Een vierduit, vijf halfjes en wat centen.... In het eene vakje zaten er zes.... Dat was dus te zamen elf, daar nog drie en daar nog twee.... Nou, voor zestien cent had je wel een half ons thee. Dan kwam hij net toe.... Vlug liep hij naar den winkel terug. Hè, eigenlijk een gekke boodschap.... Misschien begreep de juffrouw direct wat hij er mee doen moest....

„Zoo Jaap, wat vergeten?”

„Ik moet nog een half ons thee hebben, juffrouw.” Hij voelde dat ze hem aankeek, maar hij deed net of hij het niet bemerkte, telde z'n centen maar uit.... Vijf halfjes, één vierduit en elf centen.

„Is het soms voor....?” vroeg de juffrouw opeens. „Ja”, knikte Jaap met een kleur als vuur. Toen legde ze een ons zakje voor hem neer inplaats van een half ons.... „Alsjeblieft. Je bent een beste jongen hoor.”

„Dank u vriendelijk juffrouw”, zei hij zoo blij, alsof hij een groot cadeau gekregen had. Toen rende hij naar buiten, alle verdriet van daarnet was heelemaal vergeten. Bij het huisje van Jansen, één van de laatste van het dorp, liep hij wat langzamer. Nu zou hij het binnengooien en „Alstublieft” roepen, anders zagen ze het misschien niet eens.... De deur stond aan en vlug wierp hij het pakje naar binnen. „Alstublieft” riep hij met een zware stem,

opdat ze niet zouden hooren wie hij was en toen holde hij door. Nu was hij bij Jansen ook zoo'n klein beetje St. Nicolaas geweest, al was zijn geschenk niet groot. En nu zou hij het thuis ook zijn.... Laat meester het dan maar gek vinden en hem er om uitlachen.... Dat kon hem nu niets meer schelen.

Stampend kwam hij van achteraf.

„Zijn hier nog zoete kinderen?” riep hij toen met een zware stem.

„Ja Sint Nicolaas”, zei zusjes fijne stemmetje. „Ja Sintekaas”, hoorde hij broertje er achteraan zeggen. Jaap proestte van 't lachen, gooide toen eerst een hand vol pepernoten door de kier van de deur tot hij een beetje bedaard was en zei toen: „En ga jullie nu eens een mooi versje voor St. Nicolaas zingen....”

„Zie de maan schijnt door de boomen”, zongen de twee stemmetjes, terwijl ze over den grond kropen om de pepernoten op te zoeken en iederen keer afbraken door een lachgilletje als Jaap weer een hand vol over hun hoofden gooide. Ook moeder lag op haar knieën en zong ook mee en grabbelde zoo hard ze kon. Toen gooide hij de appels naar binnen, wat een geweldig leven maakte, en toen de taaien en daarna kwamen ze hem een hand geven door een kiertje van de deur.

„Zoo beste kinderen, zullen jullie altijd zoet zijn?” „Ja Sint Nicolaas.” „Ja Sintekaas”, zei broertje, terwijl hij nieuwsgierig door het kiertje gluurde, maar gelukkig niets zag.

„Nu dan kom ik weer eens gauw bij jullie hoor. Dag Lieneke, dag broertje.”

„Dag Sint Nicolaas”. „Dag Sintekaas”. Bom. De deur sloeg dicht en stampend verdween Sint Nicolaas naar achteren.

Toen hij even daarna weer binnenkwam en nu gewoon als Jaap, vertelden ze hem met gezichtjes die gloeiden van plezier, dat Sint Nicolaas er geweest was.

„En broer”, zei Lieneke toen, „je mag wel nooit meer stout zijn, want Sint Nicolaas weet alles. Hij wist zoo maar dat ik Lieneke was en jij broer en wij hebben het niet eens verteld.”

O ja, dat was waar ook, dacht Jaap, hij had niet eens gevraagd hoe ze heetten.

Het duurde lang voor ze eindelijk in bed waren, en nog een heelen tijd hoorde je de twee met elkaar babbelen. Jaap voelde zich toch zóó gelukkig.

HOOFDSTUK IX.

Het was de vooravond van St. Nicolaas en vriezen dat het al deed! Jaap stond op, om nog even naar z'n konijnen te kijken, die 's winters altijd in de schuur stonden. „Jaap doe je een das om” zei moeder, „want het is flink koud en denk je er om, dat je de schuur op het nachtslot doet, want vader komt nogal laat thuis vanavond”.

„Ja moeder”.

Met vaders elektrische zaklantaarn in 'n hand stapte hij naar buiten, want het was in de schuur stikdonker. Hij had er nu zelf ook één voor z'n St. Nicolaas geraagd, dus als hij er één kreeg, had hij die van vader niet meer nodig.... Brrr....

Wat was het koud... Een scherpe Oostenwind blies om het huis, de hemel was rakblauw en de sterren schitterden... op de sloot lag een dun vliesje ijs. — Vlug stapte hij de schuur binnen en drukte zijn zaklantaarn aan. Een straal van licht viel naar binnen, maar meteen deinsde hij terug. Wat was dat? Vóór hem op den grond stond een havelooze jongen, in zijn hand hield hij een zak, waarin zich iets bewoog. Een konijnenhok stond open en was heelemaal leeg. De jongen had zich tegen den muur gedrukt in de hoop, dat degene die hem kwam, hem niet zou zien, maar hij werd niet gerekend op de lantaarn. Met een kreet sprong hij op, struikelde echter over den zak en voor hij de deur bereikt had, was Jaap hem voor geweest, smeede de deur dicht en draaide haar op 't slot. „Ziezoo, zie nu maar dat je er uit komt”.

riep hij door de kleine opening in het midden der deur, die den vorm van een hartje had. „Daarom liep je vandaag al een paar maal voorbij ons huis hè, om den boel goed op te nemen.”

Wanhopig duwde de jongen daarbinnen met z'n rug tegen de deur aan. Dof dreunden de slagen, doch al z'n moeite was tevergeefs.

„Toe, laat me er toch uit”, riep hij smeekend door het gaatje, terwijl z'n stem telkens gesmoord werd door snikken, „ik heb nog nooit gestolen, heusch niet... nog nooit, het is de eerste keer, dat ik het doe.”

Jaap, die al op het punt stond naar huis te gaan, keerde zich aarzelend om en vroeg twijfelend: „En waarom doe je het nu dan?”

„Het is niet voor mezelf, dat ik het doe, werkelijk niet, maar m'n moeder is erg ziek, als je het niet gelooft, mag je thuis komen zien, en nu moet ze versterkende middelen hebben en hoe moeten we daar aan komen? We hebben niet eens eten in huis, en daarom stal ik nu je konijnen van je.” Even was het stil. Jaap zei geen woord, maar dacht aan het kleine meisje, dat ook had verteld, dat haar moeder zoo ziek was. De jongen loog beslist niet.

„En het kan me niets schelen hoor”, ging hij weer voort, „of ze mij al in de gevangenis stoppen, ik kan toch nergens werk krijgen, omdat ik de zoon van Jansen ben, maar het is om m'n moeder, die zal er zoo'n verdriet van hebben. Vader is er nu al in en dan ik ook nog. — Maar voor mezelf kan het me niets schelen hoor”, zei hij op een toon alsof hij het vreeselijk vond zoo te moeten smeekeken om weer vrij te mogen, terwijl ze hem toch misschien naar het politiebureau zouden brengen. Hij had nu ook opgehouden met huilen en leunde stil tegen de deur aan.

„Nu goed, dan zal ik je eruit laten”, zei Jaap, „maar dan moet je beloven, dat je nooit meer steelt, want dat helpt je toch niet.”

„Voor me zelf zal ik niet stelen, maar als moeder geen eten heeft, steel ik toch”, zei de jongen hardnekkig.

„Maar kun je dan heelemaal geen werk krijgen?”

„Nee, niemand wil me hebben, omdat m'n vader een dief is.”

(Wordt vervolgd.)

JAAP VAN DEN VELDWACHTER

18) door
MARY POS.

„Maar ben je dan al bij boer Goede geweest?” vroeg Jaap. „Nee....”

„Nou, die heeft zelf tegen mijn vader gezegd, dat hij het met jouw vader probeeren wil, als die weer uit de.... als die weer thuis komt. Dus misschien wil die het tot zoolang ook wel met jou probeeren....”

„Zou je denken dat hij me hebben wil?” vroeg de jongen hoopvol.

„Ja misschien, zeker weet ik het natuurlijk niet....”

„Nu ik belooft heb, dat ik er morgen direct heen zal gaan. — Maar laat me er dan nu uit. — Aanstonds komt je vader....” zei hij angstig.

Vlug draaide Jaap het slot om en liet den jongen eruit.

„Zal je het heusch niet tegen je vader vertellen?” vroeg hij dringend.

„Nee heusch niet.”

„Nou ik dank je wel hoor. Morrie.”

„Morrie”, zei Jaap, terwijl hij de schuur inging en zijn twee konijnen weer uit den zak haalde. De jongen holde weg en toen Jaap klaar was en de deur op slot deed, hoorde hij nog heel in de verte het geklots van een paar klompen op den grintweg.

„Wie had je daar bij je, Jaap?” vroeg moeder verwonderd. Jaap verschoot van kleur en bleef haar verlegen aankijken.

„Nou?”

„Ja.... ziet u.... ú mag het wel weten.... maar ik heb beloofd het niet tegen vader te zullen zeggen. — Maar het is heusch niet iets verkeerds.... heusch niet....”

Verbaasd keek moeder hem aan.

„En mag vader het niet weten?”

„Nee, omdat hij anders misschien een bekeuring moet geven. — Als er nu eens iets van u gestolen wordt en u wil niet hebben dat er werk van gemaakt wordt, moet vader dan evengoed een bekeuring geven?”

„Nee, dat geloof ik niet.”

„O”, zei Jaap opgelucht, nu dan zou het

niet zoo erg zijn als vader het wist, maar ik heb beloofd het niet tegen hem te zullen zeggen.... Maar u mag het wel weten.... En toen vertelde hij haar alles. „Och die stumperd”, zei moeder. „Wat zijn wij toch bevoorrecht hè Jaap? Nu jongen, dan zullen wij er morgen wat laten brengen hè?”

„Hè ja, moeder, ja”, zei Jaap, „wat ben u toch een schat” — en van pure blijdschap gaf hij haar een dikke zoen.

Dien avond pakte moeder reeds van alles in een oude mand, die Jaap nog uit de schuur gehaald had. Zingende liep Jaap de kamer door en zocht in de keuken naar een paar touwtjes. Toen hij terugkwam lag moeder geknield voor de kast, het hoofd verborgen in een donkerblauw pakje van Henkie, terwijl een stapeltje jongenskleeren naast haar lag.

„Wat is er nu met u?” vroeg Jaap hevig verschrikt, terwijl zijn zingen opeens verstomde.

„Niets m'n jongen”, zei ze, langzaam het hoofd ophoofend, terwijl ze de tranen van haar gezicht veegde, „maar ik heb de kleeren van Henkie bij elkaar gezocht. — Voor jou zijn ze toch te klein — en kleine broer valt er nog lang niet in. Ze zullen daar beter gebruikt worden dan hier....”

Jaap zei niets, maar knielde naast haar neer, terwijl hij langzaam stuk voor stuk optilde. Hij wist hoe moeder aan die kleeren gehecht was. Hoe zorgvuldig zij ze gewasschen en gestreken had en ze nu en dan eens uit de kast haalde. — En nu ging zij ze weggeven. — Die lieve moeder. — Toen stonden ze samen op en Jaap droeg de kleeren naar de mand, terwijl moeder ze er één voor één inlegde.

„Ik heb ook nog twee teksten”, zei ze, „die zullen we ook maar geven.... dan kunnen ze die aan den wand hangen....” „Wie bidt, die ontvangt” en „God zorgt voor u”.

„En nu moet je morgen nog maar wat boodschappen uit het dorp halen....”

„Hè ja.”

Toen vader thuis kwam waren ze nog aan 't pakken.

(Wordt vervolgd).

JAAP VAN DEN VELDWACHTER

19)

door
MARY POS.

Den volgenden avond sjouwde Jaap met een mand, waaronder hij bijna bezweek, den donkeren landweg af. Het was bitter koud, en de Oostenwind was nog scherper dan gisteravond. Maar Jaap voelde er niets van. Telkens moest hij even stilstaan om van arm te verwisselen. Wat was die mand zwaar. Maar eindelijk bereikte hij toch het huis van Jansen. Zacht liep hij naar de deur om de mand naar binnen te schuiven, toen er meteen iemand naar buiten kwam. . . . Het was de jongen van gisteravond. — Eén oogenblik staarden ze elkaar aan. „Alsjeblieft”, zei Jaap heelemaal verbouwereerd, dat iemand nu gezien had wie de mand bracht. Toen keerde hij zich om en liep op een draf den donkeren landweg af. . . .

Een uur daarna hoorde Jaap iemand aan de achterdeur rammelen. Vlug liep hij er heen. Voor hem stond de jongen van Jansen. . . .

„Hier”, zei hij onhandig, „ik dacht de mand konden jullie nog wel gebruiken. . . . En of je je moeder bedanken wilt. . . .”

„Zoo jongen. . . . kom je niet even binnen?” klonk opeens moeders stem, die hoorde wie er was. Verlegen keek de jongen voor zich. . . . Durfde niet weigeren en was doodsbang voor den veldwachter.

„Is je vader er?” fluisterde hij. „Nee.” „O. . . .” Hij schopte z'n klompen uit en stapte naar binnen.

„Dag juffrouw, u wordt wel bedankt. Moeder heeft gehuild van blijdschap. . . .”

„Zoo jongen, was ze er blij mee?” zei moeder, terwijl ze een kop chocolade voor hem inschonk en een stuk speculaas gaf. „Ik zou haar graag eens komen opzoeken. — Zou ze dat willen hebben? Overmorgen b.v., dan is het Zondag.”

„U ons opzoeken?” vroeg de jongen verbaasd. „U bij ons?”

„Ja, dat is toch niet zoo vreemd?”

„Maar mijn vader is een. . . .”

„Ssst”, zei ze zacht, „daarom mag ik toch wel naar je moeder toekomen?”

„Ja, ja, natuurlijk, maar er komt nooit iemand bij ons. . . .”

„Nu zeg maar tegen haar, dat ik om een uur of drie hoop te komen. . . ., tenminste als ze het hebben kan. Is ze erg ziek?”

„Ja nogal, en dokter zegt dat ze erg zwak is en daarom maar niet betert.”

„En jij bent de oudste, hè?”

„Ja, we zijn met z'n achten, vier jongens en vier meisjes. . . .” En opeens wendde hij zich tot Jaap: „Zeg, ik ben vanmorgen bij boer Goede geweest en hij wil het met

me probeeren. Maandag moet ik komen.”

„Reuze”, zei Jaap.

„Fijn hoor”, zei ook Moeder blij, „nu jongen je doet je best maar en je moet maar veel bidden, want niemand kan je beter helpen dan God.”

Verlegen knikte de jongen. Toen hij eindelijk wegging, bracht Jaap hem naar achter.

„Zeg jog”, fluisterde hij bij de deur, „je mag het tegen niemand zeggen hoor, tegen niemand. Maar toen jij met de mand kwam, wou ik net naar buiten gaan om te probeeren ergens wat op te diepen. We hadden geen kruimeltje eten in huis. Maar nu zal ik het nooit meer doen hoor, nooit meer. Toen trok hij de deur achter zich dicht en was verdwenen.

HOOFDSTUK 10.

Ze hadden nieuwe leesboekjes op school gekregen en ze waren er allemaal over in de wolken. De oude leesboekjes konden ze nu al droomen, ieder lesje kenden ze haast van buiten en steeds weer moesten ze er uit lezen tot op zekeren dag er zoo opeens dikke nieuwe leesboekjes kwamen. Met een luid gejubel werden ze in ontvangst genomen en toen mochten ze er het eerste lesje uit lezen. Ieder lesje was een gedeelte uit een boek en de titel stond er onder. Voordat de boekjes opgehaald werden bladerde Jaap het zijne nog even door. Hè wat een naren titel had dat derde lesje. „Henkie”, heette het. „Henkie”, en meteen dacht hij weer aan z'n broertje. Vlug las hij er hier en daar een regeltje uit, maar opeens verschoot hij van kleur. Het ging over een jongen, die stierf! Gauw keek hij naar het slot, half hopen, dat hij zich toch nog vergiste, maar nee hoor, het laatste van alles was, dat hij begraven werd. . . . Haastig haalde meester Iepma, de nieuwe, de boekjes op, gaf Jaap een standje, omdat hij al verder zat te lezen, dan waar ze gebleven waren, maar hij merkte het niet eens. . . . Strak tuurde hij naar z'n inktpot, dien hij door een nevel zag. In z'n keel zat een groot brok. . . . „Henkie”. Steeds zag hij hem weer ziek met z'n blonde krulhaar en blauwe oogen, en hoorde hij z'n stemmetje zooals toen hij ziek was: „O Jaap, wat een mooie konijntjes! Mag ik die hebben? Wat aardig toch van Jaap om me die te geven. . . .”

„Wat is er met je, jog?” fluisterde Klaas Krijgsman.

„Niks,” zei Jaap, maar meteen zag hij meester naar hem kijken. Opletten was de boodschap, anders had hij zoo weer een aantekening. Vanaf dat oogenblik had hij een grooten angst dat hij het lesje zou moeten lezen. Niet allemaal kregen ze een beurt, maar je zou net zien, dat hij het moest lezen. En stel je eens voor, dat hij opeens zou gaan huilen. Hij zou zich geen raad weten. Huilen waar alle jongens en meisjes bij waren, maar nog erger waar Meester Iepma bij was. Die zou hem er natuurlijk om uitlachen. Was Meester Roos er maar weer vóór ze aan het lesje toekwamen. Hij zou wel weer gauw op school komen, maar ja, het was het derde lesje al, dus ze waren er zóó aan toe.

Tegen Meester Roos zou hij het wel durven zeggen, die zou het trouwens direct begrijpen ook. Die wist, dat z'n broertje Henkie heette, en was zelf mee te begraven geweest. — Maar och, hij moest zich nog maar niet zoo angstig maken, misschien viel het wel mee en kreeg hij niet eens een beurt. Doch de angst, dat hij hij toch zou moeten lezen bleef hem maar bij.

Het was Woensdagmorgen toen ze het lesje moesten lezen. Onrustig schoof Jaap in zijn bank heen en weer, en veegde iederen keer z'n bezweette handen aan z'n broek af. „Als hij het nu eerst maar een keer of wat hoorde lezen, dan was het misschien niet zoo erg, als hij het daarna ook zelf moest lezen, dan wende je er al een beetje aan. . . .”

„Jan, begin jij eens,” zei Meester tegen den jongen op de voorste bank, „en doe flink je best, want de cijfers, die nu gegeven worden, gelden voor 't rapport, dat jullie met de Kerstvacantie mee krijgt.” „Henkie”, begon de jongen en las toen in een dreun het eerste gedeelte van het verhaaltje. De jongen uit het verhaal was een zwakke jongen, die heel vaak ziek was. . .

„Net als Henkie,” dacht Jaap.

Z'n moeder was weduwe en hij was het eenigste kind — —

Nee, zoo erg was het bij hen gelukkig niet. Moeder had Vader toch nog en Lieneke en kleine broer en hem. . . .

Eerst toen hij na een ziekte weer iets beter werd, mocht hij buiten loopen. . . .

„Net als Henkie.”

Meest ging hij met z'n moeder maar soms ook wel eens met een neefje. En op een dag dat die twee weer samen wandelden, kwam er een troep jongens aan en begon met ze te vechten. . . .

„O, net als met Henkie. . . .” En opeens zag Jaap dien middag weer voor zich, toen al die groote jongens op Henkie aanvielen en hem op den grond smeten. Z'n wangen brandden en door z'n tranen dansten de letters heen en weer.

„Stop Jan, je hebt erg eentonig gelezen, zooiets moet je met veel meer gevoel doen. Wie nu een beurt? Laat eens kijken. . . . Jij Jaap, ga jij maar eens verder.”

Een schok ging door Jaap heen, maar een doodsche stilte was al wat er volgde.

„Weet je het weer eens niet?”

Geen antwoord. Jaap vocht z'n tranen weg en het brok in z'n keel.

„Ja meester, hij weet het wel”, zei Klaas om hem te helpen, „hij heeft z'n vinger er bij.”

„Nu, wat is dat dan weer voor gekheid”, zei meester boos, terwijl hij op Jaap afkwam.

„Waarom ga je niet door? Vooruit, begin waar Jan gebleven is.”

„Nee”, schudde Jaap, zonder op te zien. O was meester Roos er maar, tegen dien zou hij het wel durven zeggen, waarom hij niet lezen kón, maar tegen meester Iepma niet, nooit van z'n leven. Hij zag zijn spottend gezicht al voor zich, terwijl hij het uitproestte van het lachen. . . . En alle kinderen zouden natuurlijk ook lachen, omdat

meester lachte. . . . Het bloed steeg meester naar 't gezicht. Zou hij het niet eens van zoo'n jongen kunnen winnen?

„Lees je of niet?” zei hij woedend, terwijl hij dreigend z'n stok in de hoogte hief. Jaap gaf geen antwoord. . . . Met kracht liet hij het stokje op Jaaps linkerhand terecht komen. Met een kreet van pijn sprong Jaap op.

„Wat is hier te doen?” klonk opeens een kalme stem. Verschrikt zagen allen op. . . . Meester Roos. Met een plof viel Jaap in z'n bank terug en barstte met z'n hoofd op z'n armen in een onbedaarlijk snikken uit. Langzaam kwam meester Roos op Jaap toe en legde z'n hand op z'n schouder. „Jaap, jongen, hoe heb ik het nu met jou?”
(Wordt vervolgd).

DE MISLUKTE BRUIDSTOET.

Roosje klautert op de tuinbank
Arthur! Arthur!. . . . ben je daar?
Kom je zoo ook bruidje spelen?
d'Andre kind'ren zijn reeds klaar.

Arthur, flinke bruste jongen,
Met een mooi gebruind gezicht
Zegt minachtend, bruidje spelen?
Mij te min, aanstellerig wicht.

Eerst wil Roosje boos gaan worden
Maar ze vleit met zoeten toon
Arthur jij mag bruijom wezen
Ginder onder den appelboom

Eerst blijft Arthur even zwijgen
Dan roept hij, ik kom direct,
Even nog mijn taal afschrijven
'k Heb mijn schrift ook al gevlekt.

Weg rent Roosje vlug de laan uit,
Kind'ren, Arthur speelt voor bruid,
Och voor bruijom wil ik zeggen;
Allen lachen Roosje uit.

In de laan ziet men straks deftig
Een heelen langen bruidstoet gaan
Een bruijom met een hoogen hoed op
Met z'n mooie bruid vooraan.

'n Oude spreij vormt bruidjes sluier
Moeders rok is Roosjes sleep
Deftig moest het bruidje loopen,
't Geen ons Roosje wel begreep.

Alle kind'ren hadden bloemen
In de handen, in het haar;
Toen de bruijom riep! Hallo! dan
Zijn nu al de kind'ren klaar?

Jonkers liepen achter 't bruidspaar
Heel potsierlijk opgetooid
Haastig klimmen ze in den boom nu
Bruid en bruijom wordt bestrooid.

d'Appelbloesem regent neder
Op den bruijom. Op de bruid
Maar de bruijom wordt heel boos nu
Zeg is 't nu daarboven uit?

Maar 't is snoezig zegt nu 't bruidje
Echte bloemen strooien zij.
Doch de bruijom wil 't niet hebben
Neen daar laat ik het niet bij.

In een oogwenk zit de bruijom
Boven in den appelboom
En een groot lawaai weerklinkt er
Uit de dichte bloemenkroon.

Eerst komt bruijom's hoed aanrollen
Dan de jongens naar beneën
Eindelijk danst de heele bruidstoet
Juichend om den boomstam heen.

Roosje vroeg aan Arthur nooit meer
Of hij bruijom wezen wou.
Vechten kan hij als de beste
Maar dat trouwen vond hij flauw.

HARMINA.

JAAP VAN DEN VELDWACHTER

20)

door
MARY POS.

„O meester, meester”, snikte Jaap, „o meester....”

„Haal eens een beetje water.... Hier jongen, drink eens.” Jaaps tanden klapperden tegen het glas. Met een bleek gezicht stond meester Iepma voor de klas het alles aan te zien. Geen woord zei meester Roos tegen hem. Wie weet hoe lang hij al in de deur had gestaan en alles gehoord en gezien had. Nu werd die jongen misschien nog in het gelijk gesteld ook. Je zoudt hem vernielen.... zoo'n aap....

„En ga nu maar eens even met mij mee jongen”, zei meester Roos. Met een gezwollen gezicht van 't huilen en nog steeds nasnikkend, liep Jaap achter hem aan. Over z'n linkerhand liep een dikke rode striem, het bloed schemerde er door....

In het kamertje van meester moest Jaap alles vertellen. Het was er zoo stil en rustig.... Je hoorde er niets van het leven in de klassen... en je zag er ook niemand. Ze waren er heelemaal alleen, meester en

hij. Langzamerhand kwam hij weer tot kalmte.... Hij had een stoel van meester gekregen en meester zat tegenover hem. Stil liet hij hem uitpraten.

„Zoo zoo jongen”, was al wat hij er op antwoordde.... Toen was het weer een heelen tijd stil. Nadenkend staarde meester het raam uit, maar eindelijk zag hij Jaap weer aan.

„Het is nu al een uur of elf Jaap, en Woensdag, dus het beste is, dat je nu maar naar huis gaat hè? Het werken zou nu toch niet meer zoo prettig gaan. En jongen, Maandag hoop ik zelf weer te komen en ik denk dat dan alle leed weer geleden is hè? De tijd, dat je hier op school bent, is anders niet lang meer Jaap, nog maar een maand of drie jongen, het is zóó om.”

„Ja, meester.”

„Nu jongen, ga dan nu naar huis, en kom dan morgen maar weer op school. Dag Jaap.”

„Dag meester.”

Zoodra Jaap weg was moest meester Iepma in het kamertje komen. Niemand hoorde wat daar besproken werd, maar toen meester Roos 's Maandags weer terug kwam, was meester Iepma voor goed verdwenen.

HOOFDSTUK XI.

Het was twee dagen vóór Kerstfeest. Den geheelen dag had het gesneeuwd, maar tegen den avond was de lucht weer helder geworden, en had het opgehouden met sneeuwen, doch nu waren de velden met een zacht wit kleed bedekt en Jaap verkneuterde zich al bij de gedachte aan de pret, die zij morgen in het dorp konden hebben.

Zij zaten samen in de huiskamer, moeder en hij, en wachtten op vader, die pas om elf uur thuis zou komen. Het was gezelliger voor moeder als hij opleef, maar een slaap, dat hij had!

„Je moest maar naar bed gaan, jongen”, zei moeder, toen Jaap zeker wel voor den tienden keer gaapte, „het duurt nog wel een uur eer vader thuis komt, en ik zie wel, dat je erg naar je bed verlangt.”

„Maar vindt u het niet vervelend om alleen op te blijven?”

„Welneen, voor mij is dat uur gauw genoeg om, ik heb nog wat verstelwerk en eer ik dat klaar heb, is vader er wel.”

„Nu dan ga ik maar”, zei Jaap, want ik heb wel ergens slaap.”

De klok sloeg net tien uur, toen hij onder de dekens kroop. Hè, echt hoor, zoo'n lekker warm bed, terwijl het buiten nu zoo koud was. Toch anders vreemd weer, met St. Nicolaas vroor het al flink, en toch had het niet doorgezeten, er lag op dit oogenblik nog maar een dun laagje ijs in de sloot, doch nu de sneeuw er op lag leek het net of de slooten heelemaal dichtgevroren waren. . . . Wat zouden de velden er mooi uitzien als morgenochtend de zon opkwam, heel het land zou schitteren zoover je zien kon. . . . Als de sneeuw nu maar bleef liggen, dan had je dit jaar een witte Kerst, echt hoor. . . . En wat zouden ze morgen fijn sneeuwballen gooien. . . .

Hoelang hij geslapen had wist hij niet, maar opeens voelde hij zich aan z'n mouw trekken: „Jaap, Jaap word eens wakker. . .” Verschrikt deed hij z'n oogen open. . . Voor

hem stond moeder: „Jaap, Jaap, word toch eens wakker”, zei ze op angstigen toon, het is al bij eenen en nu is vader er nog niet, ik weet niet wat ik beginnen moet. . .”

Meteen was hij klaar wakker: „Vader er nog niet? En al één uur zegt u?” Hij was al uit bed ook en trok haastig z'n kleeren aan. „O Jaap, waar zou vader nu blijven? Hij komt nooit zoo laat thuis, heeft hij niets ervan tegen jou gezegd, dat hij later zou komen?”

„Nee, heelemaal niet, ik weet wel, dat hij naar den Zeedijk moest en langs het landpad terug zou komen.”

„Ja, dat weet ik ook”, zei moeder, „en daar is het nu zoo vreeselijk donker. Scheen de maan nu nog maar, dan was het niet zoo erg. . . . Doch nu maak ik mij zóó ongerust.”

Jaap zag hoe moeders handen trilden, en hoe haar gezicht doodsbleek zag.

(Wordt vervolgd).

WAT DE WIND ZEGT.

Huu! zegt de wind, en hij
Jaagt door den schoorsteen
Huu! zegt de wind en hij
Vliegt langs het raam.
Huu! zegt hij weer tegen
'n Heel klein teer ventje
Huu kleine kleuter, blijf
Hier toch niet staan.

Huu! zegt de wind en hij
Jaagt door de boomen
Buigend de takken en
Bukkend het blad.
Huu! zegt hij weer en hij
Stuwt hoopen blaren
Ver voor zich uit over
Daken en pad.

Met fladd'rende haren
Hun buisjes wijd uit
Zoo vliegen ze voort tot
Een windvlaag ze stuit.
Ze rollen en tollen haast
Om van de pret
En hu! zegt de wind
Vooruit gauw naar bed.

De herfst is gekomen, met
Zijn stormen zoo fel
Zwiepend en buld'rend
Het aloude spel.
De blaad'ren ze draaien
In cirkelgang rond
En hu! zegt de wind
En hij vliegt langs den grond.

De kind'ren zijn dol en ze
Hollen en stoeien
Totdat er de blos op hun
Wangen komt gloeien.
Ze willen hem vangen
Hem grijpen en slaan.
Maar hu! zegt de wind
En niet één blijft er staan.

HARMINA.

JAAP VAN DEN VELDWACHTER

21)

door
MARY POS.

„Bent u al dien tijd opgeweest?” vroeg hij. „Ja, al dien tijd, ik ga nooit naar bed als vader er nog niet is.”

„Had u mij dan maar eerder geroepen.”

„Ja, maar iederen keer meende ik vader te hooren aankomen en wachtte dan weer even, maar nu kon ik het toch niet langer uithouden.”

„Ik zal eens even achter kijken”, zei Jaap, „of ik vader ook zie aankomen. Het landpad houdt op bij de weide van boer Evers, dus door dat land moet hij hierheen komen.”

Haastig trok hij z'n klompen aan, zette z'n pet op en ging naar buiten. Voor hem lagen witte weilanden, maar nu in de donkere schemer het of zij grijs waren. Scherp tuurde hij in de duisternis, maar er was niets te zien. Toen zette hij zijn handen aan zijn mond: „Vaaaa-deeër!” riep hij zoo hard hij kon. Maar geen stem riep er terug, niets was er te hooren.... „Vaaaa-deeër!” klonk het nog scheller dan daarvoor in de stilte van den nacht, maar niemand antwoordde er. Jaaps hart bonsde van angst. O wie weet wat er met zijn Vader gebeurd was.... Maar nee, nee, daar niet aan denken — misschien was hij wel ergens opgehouden.... Hij moest hem gaan zoeken, maar hoe? Opeens zag hij de roeiboot liggen. Ja, ja, daarmee zou hij gaan...., dan was hij het vlugst bij het landpad. En stel je eens voor dat Vader iets overgekomen was...., dan was het ook goed als hij de roeiboot had...., maar stil, stil...., daar nu niet aan denken.... Wat zouden ze moeten beginnen zonder vader?

„Hoor je nog niets, Jaap?” klonk opeens moeders stem achter hem.

„Nee, Moeder, maar gaat u nu naar binnen...., aanstonds vat u kou.... Ik zal met de roeiboot even gaan zoeken....”

„Ja, maar Jaap, het is zoo donker....”

„Nu wat zou dat moeder? Ik kan den weg wel op het gevoel af vinden, als het moet. Eerst aldoor rechtuit, dan linksaf, en weer rechtuit, makkelijker kan het al niet.”

„Nu ga dan maar, doch zul je voorzichtig zijn, Jaap?”

„Ja moeder, maar houdt u u nu kalm hoor, wie weet waar vader zit, hij kan wel opgehouden zijn....”

„Ja, maar zoo laat nog nooit... het is al kwart over één.”

„Nu ik ga al.... en nu niet bang zijn hoor moedertje, wie weet hoe gauw wij samen terug zijn.”

Hij maakte de boot los en zette van wal. Het was zwaar roeien door het ijs, maar hij zette zich schrap en was spoedig al een heel eind de sloot op.

Wat was het hier anders donker en eenzaam — geen geluid werd gehoord, dan het schuiven van de boot door het ijslaagje en het blaten van een schaap.... grijs lagen de velden rondom hem, want de sterren verspreidden maar weinig licht. O.... wie weet wat er met vader gebeurd was.... misschien lag hij hier wel ergens in het land.... nee, nee.... hoe kwam hij toch bij die nare gedachte? Vader zal misschien wel heel veilig ergens in huis... hij moest niet zoo angstig wezen.. Daar was het eind van de sloot al.. nu links af.. Maar eerst nog eens roepen. Weer zette hij zijn handen aan z'n mond: „Vaaa-deeër!” Scherp luisterde hij toe.... nee, niets.... Heel in de verte sloeg een waakhond aan.... dat was alles. Het angstzweet stond hem op 't voorhoofd.... O.... z'n vader. Weer nam hij aan de riemen plaats, doch opeens liet hij ze vallen.... Eerst bidden, voor hij weer verder ging.... Hij nam z'n pet af en legde die op z'n knie.. „O Heere, brengt U alstublieft vader weer veilig terug.... alstublieft Heere.... om Jezus' wil. Amen.”.... Nu mocht hij niet bang meer zijn.. nu zou vader wel spoedig komen.... Haastig zette hij z'n pet weer op en roeide verder, doch de eenzaamheid om hem heen werd steeds grooter en grooter en zijn angst nam weer toe.... Heel alleen was hij nu, temidden van dat uitgestrekte land.... en niemand kon hem hooren, al zou hij nog zoo hard roepen.... En o, moest hier nu eens een dief zijn, die vader.... en nu ook hem.... „O vader vader....” riep hij half huilend. Zou hij nog eens roepen, — nog eens erg hard? Maar hij durfde haast niet. — Als hier nu toch eens iemand was.... een dief.... Die zou hem dan toch ook hooren..? Toe nu flink zijn, nu niet zoo bang wezen, hi

zou anders vader immers nooit vinden? Hier vlakbij was het landpad, nu nog eens heel hard roepen.. Weer ging hij staan.. „Vaaa-deeer!“ „Vaaa-deeer!“ „Ja, Jaap, ja.“ Hoorde hij het goed? Hoorde hij het goed? Zijn adem stakte van blijdschap. „Vader!“ jubelde hij. „Ja Jaap, hier ben ik.. hier.. op het landpad..“ „O vader, wat heerlijk, wat heerlijk.... O Heere, ik dank U, ik dank U vriendelijk.... Wat ben ik blij.. O vader..“

De boot vloog door het water tot ze tegen den dam aanbotste waar het landpad begon.... „Vader!“ „Ja Jaap, hier, ik heb mijn been bezeerd.. ik kan niet loopen.. o jongen, wat gelukkig dat je komt.... dappere jongen.. mijn Jaap..“ Aan den kant van het pad zag hij vader zitten. Hij vloog op hem toe. „O vader, vader, wat heerlijk, dat u er bent. Wij hebben zoo in angst gezeten.. moeder en ik.. Kunt u niet loopen?“

„Nee jongen, ik denk dat mijn enkel gebroken is. Ik heb zoo'n vreeselijke pijn.. Al een heel eind heb ik afgelegd, springende op één been, maar ik kon op het laatst niet meer. Telkens moest ik gaan zitten. Ik dacht dat ik nooit thuis kwam.. wat gelukkig dat jij gekomen bent.“

Hij probeerde zich op te richten, doch gaf een kreet van pijn. Maar eindelijk lukte het. En toen, terwijl hij zwaar op Jaap leunde, sprong hij naar de boot toe.... „O jongen, wat heb ik een pijn, hoe kom ik er nog in.“

„Als u nu eens in het gras ging zitten

en u liet u dan zoo in de boot glijden?“

„Ja, misschien gaat dat.“ Ja hoor, dat gelukte, ziezoo.... vader zat....

„Hoe komt het nu toch, dat u u zoo bezeerd heeft?“

„Wel jongen, op het landpad ligt natuurlijk ook sneeuw en toen stapte ik in een gat en viel voorover.... Er was een stuk papier overheen gewaaid en daar was weer sneeuw op gevallen, zoodat ik er niets van kon zien. Ik was net zoover van den Zeedijk als van ons huis en daarom ben ik maar doorgegaan. Maar ik geloof niet, dat ik er gekomen was....“

„Nou vader, nou zullen we gauw genoeg thuis zijn.... Wat zal moeder blij wezen.“ Weer zette Jaap zich aan de riemen, maar wat ging het nu licht! Hij voelde het niet eens, hij keek maar naar z'n vader en had wel kunnen zingen! En in stilte dankte hij God, telkens weer, dat Hij zijn vader weer terug gebracht had.

Gelukkig, de rechte sloot al... nu zoo op huis aan. — „Kijk eens om Jaap, moeder heeft zeker een licht buiten gezet, zie je wel?“

„Ja, ja, ik denk het ook, die lieve moeder.... zou ze het al kunnen hooren, als ik roep?“

„Ik weet het niet, je kunt probeeren..“

„Nog even doorroeien.... ja, nu zullen we roepen.“

„Halloo! Halloo! Halloo!“ klonken de twee stemmen vroolijk over het land.

„Nog eens vader?“

(Wordt vervolgd).

TRUI EN JANNEMAN.

Met hun jas en mantel aan
Ziet men Jan en Truitje
Deftig door den regen gaan.
Jan is een schavuitje.
En zijn dikke zusje Trui
Vreest geen enkle regenbui.

En de druppels vallen neer
Op die natte kind'ren.
Hun deert nu geen regen meer,
't Kan ze niets meer hind'ren.
Door haar mantel en zijn jas
't Water lang gedrongen was.

Moederlief weet niets er van
Dat ze buiten loopen;
Truitje en broer Janneman
Zijn stil weggeslopen.
O, die stoute broer en zus
Vinden 't regentje zoo knus.

Maar als straks pret is gedaan
En de natte kind'ren
Komen bij hun Moeke aan
Is 't niet te verhindren
Dat ze beide, na de pret,
Spoedig liggen in hun bed.

J. J. BAS.

JAAP VAN DEN VELDWACHTER

22)

door
MARY POS.

„Nee jongen, nu maar niet meer... ik heb zoo'n pijn.”

„Nou vader, nou zijn we binnen vijf minuten thuis... nog even geduld.”

„Zijn jullie daar?” klonk moeders stem al van uit de verte.

„Ja moeder, hier zijn we hoor... we komen.” Eindelijk schuurde de boot tegen het walletje.

„O man, wat gelukkig dat je er bent, wat ben je laat... Maar kun je niet lopen?”

„Nee vrouw, ik heb mijn enkel bezeerd, je zult me even moeten helpen om uit de boot te komen.”

Samen hielpen ze vader er uit. Hij kreunde van pijn... „Arme man, is het zoo erg? Nu, maar voorzichtig naar binnen.”

Hè gelukkig, eindelijk zat vader in zijn stoel.

„Wat moeten we nu doen, vader?” vroeg Jaap.

„Ja het beste is, dat je nog maar even naar dokter gaat Jaap, vind je het erg, jongen?”

„Nee vader, heelemaal niet.”

„Ben je erg moe, vent?” vroeg moeder bezorgd.

„Ja wel een beetje, maar morgen kan ik uitslapen, dan heb ik toch geen school.”

Hij wierp een blik op de klok. „Bij half drie al? Wat laat hè? Ik ben net een uur weggeweest... maar nu hoop ik vlugger terug te zijn.” Weer ging hij den donkeren nacht in. Hè, nu pas voelde hij hoe moe hij wel was, hij had ook maar niet hard geroeid... nu ja, morgen kon hij uitslapen... als hij eerst maar weer thuis was. Eindelijk had hij de eerste huizen bereikt. Wat zag het dorp er nu gek uit bij nacht... al die stille donkere huizen, net of ze allemaal stonden te slapen... En wat klonken je voetstappen hard op den grond... dat je daar nu overdag geen erg in had... Vreemd hoor... Gelukkig, daar was het huis van den dokter.

Hij had nog maar net gebeld, of de deur

ging al open. Het was de dokter zelf, die voor hem stond.

„Dag dokter, ik ben Jaap Verburg.”

„Ja jongen, dat zie ik, wat kom jij doen?”

„Vader is net pas thuis gekomen hij heeft waarschijnlijk z'n enkel gebroken, of u nu nog even komen kunt.”

„Ja natuurlijk, ik ga direct met je mee, kom maar even binnen, Jaap. Je hebt zeker dat donkere eind geloopt hè, nu als je even wacht kun je met de auto mee.”

Jaap liet z'n klompen buiten staan en veegde z'n kousen nog eens op de mat... Toen stapte hij de deur binnen, die dokter voor hem open hield. „Ik kom net van een andere patiënt Jaap, dus je trof het, dat je niet zo lang wachten moest.”

„Ja dokter”, zei Jaap.

„Ga maar even zitten jongen, dan zal ik de auto uit de garage halen.”

„Ja dokter”, zei Jaap weer, en zette zich neer in een diepen stoel vlak bij den haard. De deur ging achter dokter dicht en Jaap

was alleen. Wat was het hier mooi, en wat echt, dat die kachel 's nachts ook brandde en wat zat je fijn in zoo'n stoel.

Behagelijk ging hij achterover liggen... dat had hij ook niet gedacht, dat hij midden in den nacht hier zou zitten.... En wat een aardige man die dokter.... Voor Henkie was hij ook altijd zoo aardig geweest.... Opeens hoorde hij het geronk van de auto, en even daarna ging de kamerdeur open.

„Ga je mee Jaap?”

„Ja dokter.”

„Stap maar in jongen.” Hij deed wat hem gezegd werd, dokter nam achter het stuur plaats en voort ging het. De huizen vlogen hem voorbij.... Wat ging dat vlug, en wat zat je lekker zacht.... je voelde niet eens, dat je ging. Ze reden den donkeren landweg op, maar wat gaven die lampen een licht.... Alle steentjes kon je zien.... „We zijn er”, zei dokter.

„Nu al?”.... Het was niet te gelooven, maar ja, daar was hun huis al.... Wat jammer, dat het zóó vlug ging.

Jaap ging dokter voor naar binnen, en toen nam hij vaders been onderhanden. Nu de enkel was gelukkig niet gebroken, maar wel zwaar gekneusd.... er zouden wel eenige weken overheen gaan voor hij weer loopen kon.

„Hoe bent u nog thuis gekomen?” vroeg dokter verbaasd.

„Heeft Jaap u dat niet verteld?”

„Nee, ik weet van niets.”

„Nu Jaap is mij met de roeiboot gaan zoeken en heeft mij eindelijk bij het landpad gevonden.”

„Jij Jaap? En dat midden in den nacht? Je bent een dappere jongen hoor.”

Jaap kreeg er een kleur van... „Dan nú maar gauw naar bed”, ging de dokter voort, „en morgen eens flink uitslapen, want je zult nu wel moe zijn. En dan stap ik ook eens op... morgen komt er weer een dag.”

Even daarna was hij vertrokken en weinige oogenblikken later kroop Jaap doodop, maar heel dankbaar, dat z'n vader weer veilig thuis was, onder de dekens.

(Wordt vervolgd).

EEN SLIMMERD.

Hannes ging met Turk den hond,
Naar de stad; maar 't rijden,
Anders steeds zoo aardig leuk
Kon Turk niet verblijden,
En op 't midden van den weg
Stond Turk stil, wat ik je zeg.

Wat de baas bedenken ging
Om Turk te doen trekken,
Of hij duwde, al zijn macht,
Turk liet zich niet nekken.
En zijn pooten stonden stil
Al was 't maar een hondengril.

Wat moest Hannes er aan doen?
Hij duwde, schreeuwde, en trok;
Geen enkele stap ging 't dier vooruit
Als ware hij bij 't hok.
Ten leste schoot Hans in een lach,
Daar hij een mooi dun twijgje zag.

Meteen was 't takje afgesneên
En Hannes.... — in zijn zak
Verborgen zat een stukje worst,
Bond dat vlug aan den tak. —
Hij zette zich meteen weer neer
Op 't karretje, zwaait heen en weer

Voor Turk zijn neus het stukje worst;
Wat lekkren geur rook 't dier. —
Rek uit het lijf, trek! — trek!! Je bek
Open! — Hap! Zie, hoe fier
Turk loopen kan, m'n lieve man,
Maar aan de worst komt hij niet an.

De menschen zagen Hannes gaan
En Turk liep, o zóó hard.
De worst bleef steeds toch voor zijn neus
Dit was zijn grootste smart.
Maar Hannes zag, na wat geduld,
Zijn wenschen nu heel gauw vervuld.

J. J. BAS.

JAAP VAN DEN VELDWACHTER

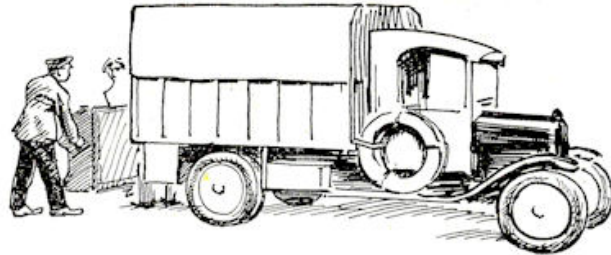
door
MARY POS.

BESLUIT.

23)

Kerstavond was aangebroken. Met z'n allen zaten ze in de huiskamer, ook tante Hendrika was er, net als het vorig jaar, alleen Henkie ontbrak. . . . Jaap had dezen dag heel vaak aan hem gedacht, maar hij wist dat Henkie nu in den hemel was en eeuwig feest bij God vierde. En Jaap wende zich op dit oogenblik heel gelukkig, want o, hoe heel anders had alles kunnen zijn als vader eens niet teruggekomen was. In hem had God nog voor hen gespaard. Maar er was nog iets waarvan Jaap zoo

loof wel, dat het hier beter op z'n plaats is als bij mij." Wat was dat een verrassing en Jaap was de blijdste van allen, want

hij zou orgellessen mogen nemen, iets wat hij altijd al zoo graag had gewild. Wat was alles nu goed geworden.

Na het eten zette tante Hendrika zich voor het orgel en zongen ze van den geborenen Heiland, Die zondaren wil zalig maken.

blij was: In den hoek van de kamer stond het orgel van tante Hendrika, en voortaan zou het van hen zijn. Gister was het met een vrachtauto gebracht. Ze hadden eerst niet geweten wat dat te beduiden had, maar toen tante Hendrika een uurtje later kwam, had zij het hun uitgelegd: „Bij mij wordt het niet gebruikt, want ik ben toch bijna nooit thuis, en ik weet hoe graag jullie een orgel willen hebben, dus ik ge-